

Az Európai Unió Hivatalos Lapja

C 183



Magyar nyelvű kiadás

Tájékoztatások és közlemények

57. évfolyam

2014. június 14.

Tartalom

I Állásfoglalások, ajánlások és vélemények

ÁLLÁSFOGLALÁSOK

Tanács

2014/C 183/01	A Tanács és a tagállamok kormányainak a Tanács keretében ülésező képviselői által 2014. május 20-án elfogadott állásfoglalás a fiatalok társadalmi befogadására is kiterjedő strukturált párbeszéd folyamatának áttekintéséről	1
2014/C 183/02	A Tanács és a tagállamok kormányainak a Tanács keretében ülésező képviselői által 2014. május 20-án elfogadott állásfoglalás a 2014–2015-ös időszakra szóló uniós ifjúsági munkatervről	5
2014/C 183/03	A Tanács és a tagállamok kormányainak a Tanács keretében ülésező képviselői által elfogadott állásfoglalás (2014. május 21.) a sportra vonatkozó uniós munkatervről (2014–2017)	12

IV Tájékoztatások

AZ EURÓPAI UNIÓ INTÉZMÉNYEITŐL, SZERVEITŐL, HIVATALAITÓL ÉS ÜGYNÖKSÉGEITŐL SZÁRMAZÓ TÁJÉKOZTATÁSOK

Tanács

2014/C 183/04	A Tanács következtetései (2014. május 20.) a fiatalok vállalkozói készségének társadalmi beilleszkedésüket szolgáló előmozdításáról	18
2014/C 183/05	A Tanács következtetései (2014. május 20.) a hatékony tanárképzésről	22

HU

2014/C 183/06	A Tanács következtetései (2014. május 20.) a többnyelvűségről és a nyelvi kompetenciák fejlesztéséről	26
2014/C 183/07	A Tanács következtetései (2014. május 20.) az oktatást és képzést támogató minőségbiztosításról	30
2014/C 183/08	A Tanács következtetései (2014. május 21.) a fenntartható Európa stratégiai erőforrásául szolgáló kulturális örökségről	36
2014/C 183/09	A Tanács következtetései (2014. május 21.) a nemek közötti egyenlőségnek a sport területén való érvényesítéséről	39

I

(Állásfoglalások, ajánlások és vélemények)

ÁLLÁSFOGLALÁSOK

TANÁCS

A Tanács és a tagállamok kormányainak a Tanács keretében ülésező képviselői által 2014. május 20-án elfogadott állásfoglalás a fiatalok társadalmi befogadására is kiterjedő strukturált párbeszéd folyamatának áttekintéséről

(2014/C 183/01)

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA ÉS A TAGÁLLAMOK KORMÁNYAINAK KÉPVISELŐI,

I. EMLÉKEZTETVE ARRA, HOGY

1. Az ifjúságpolitika terén folytatott európai együttműködés megújított keretéről (2010–2018) szóló tanácsi állásfoglalás⁽¹⁾ megállapította, hogy a fiatalok értékes erőforrást jelentenek a társadalom számára, és hangsúlyozta, hogy velük és szervezeteikkel folyamatos és strukturált párbeszédet folytatva biztosítani kell számukra a jogot, hogy részt vegyenek az őket érintő politikák alakításában;
2. Az ifjúságnak Európa demokratikus életében való részvételéről a fiatalokkal folytatott strukturált párbeszéd áttekintéséről szóló, a Tanács és a tagállamok kormányainak a Tanács keretében ülésező képviselői által 2012. november 27-én elfogadott állásfoglalás⁽²⁾ megállapította, hogy a harmadik 18 hónapos munkaciklus tartamára (vagyis a 2013. január 1. és 2014. június 30. közötti időszakra) az ifjúságpolitika terén folytatott európai együttműködés átfogó tematikus prioritása a társadalmi befogadás lesz;

II. MEGÁLLAPÍTJÁK, HOGY

3. A strukturált párbeszéd részvételen alapuló folyamat, a harmadik 18 hónapos munkaciklusban elért eredmények pedig egyrészt az ír, a litván és a hellén elnökség alatt folytatott nemzeti konzultációk, másrészt pedig a 2013 márciusában Dublinban, 2013 szeptemberében Vilniusban és 2014 márciusában Szalonikiben megrendezett uniós ifjúsági konferenciák eredményeire épülnek;
4. A dublini ifjúsági konferencia együttes következtetései, amelyeket a 2013. májusi EYCS Tanács ülésén terjesztettek az ifjúságügyi miniszterek elé, a következő prioritásokra helyezték a hangsúlyt: foglalkoztatás, oktatás, részvétel, jólét, támogatási eszközök (szociális és ifjúsági szolgáltatások), ifjúsági szervezetek és minőségi ifjúsági munka⁽³⁾;
5. A vilniusi ifjúsági konferencia együttes következtetései, amelyeket a 2013. novemberi EYCS Tanács ülésén terjesztettek az ifjúságügyi miniszterek elé, a következő prioritásokra helyezték a hangsúlyt: oktatás, tanácsadás, az oktatási rendszerből a munka világába történő átmenet, munkaerő-piaci feltételek, autonómia, az ifjúsági szervezetek szerepe és ágazatokon átívelő együttműködés⁽⁴⁾;
6. A szaloniki ifjúsági konferencia együttes ajánlásai a következő prioritásokra helyezték a hangsúlyt: minőségi oktatás, minőségi átmenet, minőségi munkahelyek, generációk párbeszéde és egymástól tanulása, aktív befogadás, a fiatalok vállalkozói készsége és szociális vállalkozás⁽⁵⁾;
7. Az Erasmus+ program keretében jobb finanszírozási lehetőségek állnak rendelkezésre a strukturált párbeszéd támogatásához, így például a nemzeti munkacsoportoknak nyújtott közvetlen éves támogatás;

⁽¹⁾ HL C 311., 2009.12.19., 1. o.

⁽²⁾ HL C 380., 2012.12.11., 1. o.

⁽³⁾ 7808/13.

⁽⁴⁾ 14177/13.

⁽⁵⁾ 7862/1/14 REV 1.

8. Az ifjúságról szóló 2012. november 27-i közös uniós jelentés⁽¹⁾ értékelte a strukturált párbeszédet, és az a javaslat szerepelt benne, hogy a folyamat a következők révén tovább fejleszthető: a strukturált párbeszéd folyamatának és eredményének további értékelése, a nemzeti munkacsoportok tagságának inkluzívabbá tétele a különböző háttérű valamennyi fiatal számára és a döntéshozók arra való ösztönzése, hogy nagyobb mértékben vegyék figyelembe a fiatalok ajánlásait;
 9. A strukturált párbeszéd értékelésének szerepelnie kell az ifjúságról szóló, hamarosan elkészülő második uniós jelentésben, és tartalmaznia kell egy áttekintést a strukturált párbeszéd eredményeinek nemzeti és uniós szintű figyelembevételéről;
- III. A STRUKTURÁLT PÁRBESZÉD FOLYAMATÁNAK ELMÉLYÍTÉSE ÉS TÖKÉLETESÍTÉSE CÉLJÁBÓL MEGÁLLAPODNAK AZ ALÁBBI ELVEKRŐL:
10. Az egyes ciklusokon átívelő koherens és megszakítás nélküli folyamat biztosítása érdekében a strukturált párbeszédnek és a hozzá kapcsolódó konzultációknak a fiatalok és a döntéshozók által közösen megvitatott és a Tanács által megállapított átfogó tematikus prioritással összefüggő kérdésekre kell összpontosítaniuk;
 11. A strukturáltpárbeszéd-ciklushoz egyszerű és átlátható rendszert kell kialakítani, amely biztosítja az átfogó téma folytatódását, és a fiatalokkal való konzultációk során lehetővé teszi az idővel való jobb gazdálkodást;
- Minden ciklus első szakaszában a Tanács által megállapított átfogó tematikus prioritással kapcsolatban valamennyi érdekelt bevonásával létre kell hozni az egyetértési megállapodást és alulról építkező megközelítést kell alkalmazni, és ennek kell irányadó keretként szolgálnia a következő szakaszokban folyó párbeszéd során.
- A második szakaszban konzultációkat kell folytatni, ezek során lehetséges megoldásokat kell kidolgozni, amelyeket a Tanács tudomására kell hozni, majd ajánlásokat kell megfogalmazni az átfogó tematikus prioritás tekintetében.
- A harmadik szakaszban konkrét intézkedéseket kell kidolgozni, amelyeket be kell nyújtani a Tanácsnak további mérlegelésre;
12. A strukturált párbeszéd ismertségének növelése érdekében az ifjúságkutatók és az ifjúságsegítők által támogatott nemzeti munkacsoportoknak – adott esetben a helyi és regionális hatóságokkal konzultációt folytatva – törekedniük kell a fiatalok aktív részvételének biztosítására, azon fiatalokat is beleértve, akik korábban nem vettek részt a strukturált párbeszédben. Fel lehet kérni az ifjúsági információs és ifjúságsegítő hálózatokat, hogy – adott esetben – támogassák a nemzeti munkacsoportok arra irányuló erőfeszítéseit, hogy még több fiatal érjenek el;
 13. Az uniós elnökségi ifjúsági konferenciák eredményességének javítása érdekében értékelni kell és felül kell vizsgálni az ifjúsági konferencián alkalmazott munkamódszereket és döntéshozatali folyamatokat. Az Európai Bizottság és a tagállamok – a nemzeti kompetenciák kellő figyelembevételével – mérlegelhetnék egy olyan visszajelző mechanizmus létrehozását, amely révén a fiatalok tájékoztatást kapnak a strukturált párbeszéd folyamatából fakadó ajánlások megvalósíthatóságáról. Az ajánlásokat adott esetben tekintetbe lehetne venni, hogy a szakpolitika alakítása több információ alapján történjen és hogy a folyamat eredményesebb legyen a fiatalok számára;
 14. A strukturált párbeszéd közös és jobb európai láthatóságának kialakítása érdekében kreatív és részvételen alapuló olyan folyamatot kell indítani, amely lehetővé teszi a folyamat nemzeti és európai szintű „reklámozását”. A Bizottságnak folytatnia kell az európai portál azon részének fejlesztését, amely a strukturált párbeszéddel foglalkozik;
- IV. MEGÁLLAPODNAK TOVÁBBÁ ARRÓL, HOGY
15. A fiatalokkal és az ifjúsági szervezetekkel a következő munkaciklus során (azaz a 2014. július 1-jétől 2015. december 31-ig tartó időszakban) folytatandó strukturált párbeszéd átfogó tematikus prioritása a fiatalok önállóságának elősegítése lesz, a II. mellékletben foglaltaknak megfelelően;
 16. A kiválasztott kiemelt cselekvési területeket az esetlegesen felmerülő új fejlemények alapján minden elnökség kiegészítheti;
 17. A későbbi elnökségi trió ciklusának (azaz a 2016. január 1-jétől 2017. június 30-ig terjedő időszaknak a) kiemelt cselekvési területeit az elnökségi trió hivatalba lépése előtt meg kell határozni.

⁽¹⁾ HL C 394., 2012.12.20., 15. o.

I. MELLÉKLET

A strukturált párbeszéd és a dublini, a vilniusi és a szaloniki ifjúsági konferencia alapján a következő kiemelt cselekvési területek tekinthetők fontosnak a valamennyi európai fiatalra kiterjedő társadalmi befogadás fokozása szempontjából:

- Az esélyegyenlőség előmozdítása minden egyes fiatal számára többek között a nem formális és az informális tanulási formák érvényesítése révén, ami lehetőséget ad a fiataloknak arra, hogy aktívan részt vegyenek az egész életen át tartó tanulásban és növeljék elhelyezkedésük esélyeit.
 - Az oktatási hatóságok, ifjúsági szervezetek és más érdekelt felek közötti együttműködés előmozdítása, hogy megszilárduljanak a kapcsolatok az informális és a nem formális tanulás és a formális oktatás között annak érdekében, hogy megerősödjének a fiataloknak az életben való boldoguláshoz szükséges kulcskompetenciái és nagyobb mértékű legyen a társadalomban való aktív részvételük.
 - Egyenlő jogok és lehetőségek előmozdítása a fiatalok számára, hogy teljes mértékben részt vehessenek a társadalom életében.
 - Az ágazatokon átívelő együttműködés megerősítése helyi, regionális, nemzeti és európai szinten és e szintek között a fiatalok szükségleteinek kielégítése és a társadalmi befogadásra vonatkozó koherens szakpolitikák biztosítása céljából.
-

II. MELLÉKLET

**Az ifjúságpolitika terén folytatott európai együttműködés prioritásai
a 2014. július 1-jétől 2015. december 31-ig tartó időszakban****Átfogó prioritás – A fiatalok önállóságának elősegítése**

Az ifjúsági területen bevett gyakorlat az elnökségi együttműködés a hatóságok és a fiatalok közötti strukturált párbeszéd keretében. Az ifjúságpolitika terén folytatott európai együttműködés átfogó tematikus prioritása a 2014. július 1. és 2015. december 31. közötti időszakban a fiatalok önállóságának elősegítése lesz. Ez lesz az a téma, amely közös vezérfonalként garantálni fogja a három elnökség munkájának folyamatosságát és következetességét. A fiatalok önállóságának témája keretében foglalkoznak majd a jogokhoz való hozzáféréssel és a fiatalok politikai életben való részvételének fontosságával.

A Tanács és a tagállamok kormányainak a Tanács keretében ülésező képviselői által 2014. május 20-án elfogadott állásfoglalás a 2014–2015-ös időszakra szóló uniós ifjúsági munkatervről

(2014/C 183/02)

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA ÉS A TAGÁLLAMOK KORMÁNYAINAK KÉPVISELŐI,

I. BEVEZETÉS

1. ELISMERIK, hogy az ifjúságpolitika terén folytatott európai együttműködés megújított keretéről (2010–2018) szóló következtetés elfogadása óta a válság új kihívások elé állította az ifjúságpolitikát, és hogy megerősített uniós együttműködésre van szükség az ifjúságpolitika terén az e kihívások megfelelő kezelése érdekében;
2. EMLÉKEZTETNEK arra, hogy a 2012. évi közös uniós ifjúsági jelentés szorosabb kapcsolat kialakítását szorgalmazza az ifjúságpolitika terén folytatott európai együttműködés megújított kerete (2010–2018) és az Európa 2020 stratégia között;
3. EMLÉKEZTETNEK az ifjúságpolitikában rejlő potenciálnak az Európa 2020 stratégiában foglalt célok elérése érdekében történő maximalizálásáról szóló, 2013. május 16-i tanácsi következtetésekre⁽¹⁾, amelyekben a Tanács vállalta, hogy az ifjúságpolitika terén folytatott európai együttműködés megújított keretében (2010–2018) az aktuális ifjúságpolitikai és fiatalokkal kapcsolatos témákra és trendekre válaszol, egy, az ifjúságpolitika területén, illetve a fiatalokkal kapcsolatos szakpolitikai területeken folyó munkának irányt mutató középtávú munkatervet dolgoz ki, és kiemeli azokat a releváns területeket, ahol lehetőség van koordinációra és együttműködésre az oktatási és képzési politikával, illetve a foglalkoztatáspolitikával annak érdekében, hogy az ifjúságpolitika hozzájárulhasson az európai szemeszterhez;
4. Ennek megfelelően MEGÁLLAPODNAK egy, az ifjúságra vonatkozó, tagállami és bizottsági intézkedéseket felölelő 18 hónapos uniós munkaterv létrehozásáról, amelynek a 2014. július 1. és a 2015. december 31. közötti időszak lesz a kísérleti szakasza, és amellyel hozzájárulnak az ifjúságpolitika terén folytatott európai együttműködés megújított keretének (2010–2018) a végrehajtásához;

II. ALAPELVEK

5. ÚGY VÉLIK, hogy a munkatervet az alábbi irányelvek szerint kell összeállítani:

- az ifjúság területét érintő uniós intézkedések ösztönzése, illetve azok kiemelt szerepének biztosítása,
- ágazatokon átívelő együttműködés révén annak biztosítása, hogy az egyéb uniós szakpolitikai területek felelősei (pl.: foglalkoztatás, oktatás, szociálpolitika, egészségügy) értesüljenek a fiatalokat érintő konkrét problémákról,
- hozzájárulás az Unió gazdaság- és szociálpolitikai menetrendje, valamint különösen az Európa 2020 stratégia és annak végrehajtási mechanizmusai tekintetében meghatározott átfogó prioritások megvalósításához,
- a tényeken alapuló ifjúságpolitika kialakítására való törekvés,
- a munkaterv olyan rugalmas keretet biztosítson, amely adott esetben képes alkalmazkodni a jelenlegi változásokhoz,
- a tagállamok és a Bizottság együttműködésén alapuló összehangolt megközelítés előmozdítása annak érdekében, hogy az uniós szintű fellépés hosszú távon hozzáadott értéket teremtsen az alábbi 6. pontban foglalt négy témában,

⁽¹⁾ HL C 224, 2013.8.3. 2. o.

- a meglévő informális struktúráknak – adott esetben – az e munkatervben előírányzott struktúrákba való beillesztése,
 - a strukturált párbeszéd során kialakított egyeztető eljárások maradéktalan kihasználása annak biztosítása érdekében, hogy a munkaterv a fiatalok számára lényeges problémák kezelésére irányuljon;
6. EGYETÉRTENEK ABBAN, hogy a mostani válság fényében a tagállamoknak és a Bizottságnak az uniós szintű együttműködésük keretében az ezen munkaterv által lefedett időszakban, azaz 2015 végéig a következőkben felsorolt témákkal indokolt kiemelten foglalkozniuk:
- az ifjúsági munkának és a nem formális, illetve informális tanulásnak a fejlesztése, valamint a válság fiatalokra gyakorolt hatásainak kezeléséhez való hozzájárulása,
 - ágazatokon átívelő megerősített együttműködés az uniós stratégiák keretén belül,
 - felelősségvállalás, különös tekintettel a jogérvényesítésre, az autonómiára, a részvételre és az aktív polgári szerepvállalásra az Unión belül és kívül egyaránt;

megállapodnak arról, hogy a Tanács az elért eredmények és az uniós szakpolitikai fejlemények fényében felülvizsgálhatja a munkatervet;

7. MEGÁLLAPODNAK az I. mellékletben foglalt listáról, amely a fenti kiemelt témák alapján meghatározott konkrét intézkedéseket és azok végrehajtási ütemtervét tartalmazza;

III. MUNKAMÓDSZEREK ÉS -STRUKTÚRÁK

8. ELISMERIK, hogy

- meg kell erősíteni az ifjúság érvényesülését és az ágazatokon átívelő együttműködést a Tanácson belül annak biztosítása érdekében, hogy a politikai döntéshozatal során figyelembe vegyék a fiatalok körülményeit és igényeit;

9. EGYETÉRTENEK abban, hogy

- e munkaterv támogatására az ifjúságpolitika terén folytatott európai együttműködés megújított keretében elfogadott munkamódszerekkel, illetve néhány informális szakértői csoport révén és a társaktól való tanulásra épülő tevékenységek rugalmas keretén belül kerül sor;
- a szakértői csoportok megbízatása az lesz, hogy a II. szakasz 6. pontjában szereplő prioritást élvező témákra és az I. mellékletben felsorolt tevékenységekre és céldátumokra összpontosítsanak. A Tanács és a tagállamok kormányainak a Tanács keretében ülésező képviselői az eredmények és az uniós szintű szakpolitikai fejlemények fényében felülvizsgálhatják az I. mellékletben szereplő tevékenységeket;
- a munkacsoportok tagságára és működésére vonatkozó elvek a II. mellékletben szerepelnek;
- a fiatalok azon jogára való tekintettel, amely biztosítja részvételüket az őket érintő szakpolitikák alakításában; a strukturált párbeszéd arra szolgál majd, hogy segítségével a fiatalok részt vehessenek a munkaterv prioritásaira irányuló közös gondolkodásban;
- az ifjúságügyi főigazgatók nem hivatalos találkozóin megvizsgálják majd az e munkatervvel összefüggésben felmerülő stratégiai kérdéseket, illetve azt, hogy ezek a kérdések általánosságban miként kapcsolódnak az uniós ifjúságpolitikához;
- e munkaprogram végrehajtását 2015 második felében értékeli majd a Tanács, mégpedig a Bizottság által 2015 júliusáig elkészítendő uniós ifjúsági jelentésben foglalt, az ifjúsági ágazat általános áttekintésének részét képező végrehajtási értékelés alapján;

10. FIGYELEMMEL A FENTIEKRE, FELKÉRIK

a tagállamokat és a Bizottságot, hogy a jelenlegi munkaterv időtartamára hozzanak létre vagy tartsanak fenn szakértői csoportokat a következő témakörökben:

- az ifjúsági munkára vonatkozó tagállami minőségbiztosítási rendszerek, valamint a közös mutatók és keretek szerepe,

- az ifjúsági munkának, valamint a nem formális és informális tanulásnak a fiatalokat érintő kihívások kezeléséhez való konkrét hozzájárulása, különös tekintettel az oktatásról a foglalkoztatásra való átállásra,
- a tagállamok és a Bizottság közötti, társaktól való tanulásra épülő tevékenységek az uniós és nemzeti szinten történő ágazatközi ifjúságpolitikai döntéshozatalra vonatkozó legjobb gyakorlatok és ajánlások meghatározása céljából;

IV. INTÉZKEDÉSEK

11. FELKÉRIK A TAGÁLLAMOKAT, HOGY

- a Bizottság támogatásával és az ezen állásfoglalásban meghatározott megújított keret munkamódszereit alkalmazva működjenek együtt egymással;
- az ifjúságpolitikában rejlő potenciálnak az Európa 2020 stratégiában foglalt célok elérése érdekében történő maximalizálásáról szóló tanácsi következtetések alapján folytassák az ifjúság szempontjainak aktív beépítését az Európa 2020 stratégiával és az európai szemeszterrel kapcsolatos nemzeti szakpolitikák kialakításába;
- a szakpolitika nemzeti és regionális szinten történő kidolgozása során – tiszteletben tartva a szubszidiaritás elvét – vegyék figyelembe az ifjúságpolitika terén folytatott európai együttműködés megújított keretét (2018–2010) és e munkatervet;
- adott esetben tájékoztassák a fiatalokat és az ifjúsági szervezeteket az uniós munkaterv végrehajtásának előrehaladtáról a tevékenységek relevanciájának és áttekinthetőségének biztosítása érdekében;

12. FELKÉRIK A TANÁCS ELNÖKSÉGEIT, HOGY

- programjuknak a csoportos elnökség keretében történő kidolgozása során fordítsanak figyelmet az uniós munkaterv kiemelt témáira;
- az ezen állásfoglalás tárgyát képező 18 hónapos időszak végén a Bizottság által a tagállamok önkéntes hozzájárulása alapján készített uniós ifjúsági jelentésbe bevont értékelésre alapozva mérlegeljék, hogy javaslatot tesznek-e a következő időszakra szóló új munkatervre;
- szokásos informális üléseik alkalmával javasolják az ifjúságügyi főigazgatóknak, hogy vitassák meg és vegyék figyelembe a munkaterv terén elért eredményeket, hogy adott esetben szervezzenek rendkívüli, együttes, ágazatközi főigazgatósági üléseket, valamint hogy széles körben terjesszék az eredményeket;

13. FELKÉRIK A BIZOTTSÁGOT, HOGY

- működjön együtt a tagállamokkal és támogassa azokat e munkaterv végrehajtásában, különösen a mellékletben felsorolt intézkedések terén;
- tájékoztassa a tagállamokat az uniós ifjúsági politika és az ifjúságot érintő más vonatkozó szakpolitikák területén folytatott vagy tervezett kezdeményezésekről, továbbá a Bizottságban zajló e területet érintő fejleményekről;
- vizsgálja meg, hogyan lehetne megkönnyíteni, hogy a tagállamok a lehető legnagyobb számban vegyenek részt a szakértői csoportok ülésein;
- a tagállamok önkéntes hozzájárulása alapján 2015 júliusáig foglaljon bele egy értékelést az uniós ifjúsági jelentéstervezetbe a munkaterv végrehajtásáról és relevanciájáról. Ez a jelentés fogja képezni egy esetleges következő tanácsi munkaterv 2015 második felében esedékes kidolgozásának alapját;
- törekedjen az e munkaterv és az Európa Tanáccsal az ifjúság területén kötött partnerségi megállapodás munkaterve közötti koherencia megteremtésére;
- javasoljon rugalmas keretet a tagállamok közötti, társaktól való tanulásra épülő tevékenységek számára;

14. FELKÉRI A TAGÁLLAMOKAT ÉS A BIZOTTSÁGOT, HOGY SAJÁT HATÁSKÖRÜKÖN BELÜL, A SZUBSZIDIARITÁS ELVÉT KELLŐKÉPPEN FIGYELEMBE VÉVE:

- továbbra is folytassanak szoros együttműködést szakértői szinten az ezen állásfoglalás I. és II. mellékletével összhangban;
 - ösztönözzék az egyéb ágazatokat arra, hogy a más szakpolitikai területeken érvényesítendő politikák és intézkedések kialakítása, végrehajtása és értékelése során vegyék figyelembe az ifjúság szempontjait, különös figyelmet fordítva arra, hogy ezek már a szakpolitika formálásának korai szakában megjelenjenek, és ténylegesen beépüljenek;
 - támogassák, hogy az Európa 2020 stratégia átfogó céljainak elérését illetően jobban felismerjék az ifjúság szerepét, hiszen ez az ágazat jelentős potenciállal rendelkezik ahhoz, hogy hozzájáruljon az intelligens, fenntartható és inkluzív növekedéshez és az új munkahelyek létrejöttéhez, tekintettel a foglalkoztatásra, a társadalmi befogadásra, az oktatásra és a képzésre, valamint az egészségügyre és a jólétre gyakorolt kedvező hatásaira.
-

I. MELLÉKLET

Intézkedések a kiemelt témák alapján

Intézkedés	Munkamódszer / eszköz	Eredmény és céldátum
Az ifjúsági munkának és a nem formális, illetve az informális tanulásnak a fejlesztése, valamint a válság fiatalokra gyakorolt hatásainak kezeléséhez való hozzájárulása		
Az ifjúsági munka fejlesztése Európában	<i>Tényeken alapuló döntéshozatal:</i> Fiatalokkal dolgozni: az ifjúsági munka értéke az Európai Unióban című tanulmány Az uniós tagállamokban az ifjúsági munkára vonatkozó tagállami minőségbiztosítási rendszerekkel, illetve a közös mutatók és keretek szerepével foglalkozó <i>szakértői csoport</i>	<i>2015 második fele:</i> (esetleg) Véleménycsere a Tanácson belül és a következő lépések mérlegelése a véleménycsere kimenetele alapján <i>2015 első fele:</i> Szakértői csoport megalakítása olyan mutatók vagy keretrendszerek létrehozása céljából, amelyek az ifjúsági munka színvonalát tükrözik. <i>2015 második fele</i> (esetleg) A Tanács következtetései
Az ifjúságpolitika által az Európa előtt álló kihívások kezeléséhez nyújtott hozzájárulás előmozdítása	Az ifjúsági munkának a fiatalokat érintő kihívások kezeléséhez, különösen az oktatásról a foglalkoztatásra való áttéréshez való konkrét hozzájárulásával foglalkozó <i>szakértői csoport</i>. <i>Tényeken alapuló döntéshozatal:</i> Európai Ifjúságpolitikai Tudásközpont	<i>2015 első fele:</i> (esetleg) A Tanács következtetései arról, hogy az ifjúságpolitika és az ágazatok közötti együttműködés hogyan járulhat hozzá az Unió főbb kihívásainak kezeléséhez, különösen tekintettel a fiatalokra. <i>2015 első fele:</i> Jelentés a formális és nem formális oktatás közötti együttműködés legjobb gyakorlatairól, beleértve a szakpolitikai ajánlásokat is
Ágazatokon átívelő megerősített együttműködés az uniós stratégiák keretén belül		
Az uniós szintű ágazatközi ifjúságpolitikai döntéshozatal erősítése	A Tanács és előkészítő szervei (ifjúsági munkacsoport)	<i>2015 első fele:</i> Esetleges ajánlás az ifjúsági ágazat hozzájárulásáról az európai szemeszter fontos szakpolitika-orientált lépéseihez
Az ágazatközi ifjúságpolitikai döntéshozatal nemzeti szintű erősítése	<i>A társaktól való tanulásra épülő gyakorlat a tagállamok között</i>	<i>2015 második fele:</i> Időközi jelentés a nemzeti szinten történő, ágazatközi ifjúságpolitikai döntéshozatal legjobb gyakorlatairól és ajánlásokról.

Intézkedés	Munkamódszer / eszköz	Eredmény és céldátum
Felelősségvállalás, különös tekintettel a jogérvényesítésre, az autonómiára, a részvételre és az aktív polgári szerepvállalásra az Unión belül és kívül egyaránt;		
A fiatalok önálló szerepvállalása, különös hangsúlyt fektetve a jogérvényesítésre, autonómiájuk és társadalmi szerepvállalásuk növelése céljából	A fiatalokkal folytatott strukturált párbeszéd	2014 második fele (esetleg) A Tanács következtetései a fiatalok jogérvényesítéséről az autonómia és a társadalmi szerepvállalás növelése céljából.
A fiatalok politikai szerepvállalásának erősítése az európai demokratikus életben	A fiatalokkal folytatott strukturált döntéshozatal eredményei <i>Tényeken alapuló döntéshozatal:</i> — London School of Economics and Political Science: Youth Participation in Democratic Life (A fiatalok részvétele a demokratikus életben) — Flash Eurobarométer 375. – European Youth (Az európai ifjúság) Participation in Democratic Life (A demokratikus életben való részvétel) — EACEA – Political Participation and EU Citizenship (Politikai részvétel és uniós polgárság): Perceptions and Behaviors of Young People (A fiatalok felfogása és magatartása)	2015 második fele: (esetleg) A Tanács következtetései

II. MELLÉKLET

A 2014. július 1. és 2015. december 31. közötti időszakra szóló uniós ifjúsági munkaterv keretében a tagállamok és a Bizottság által létrehozandó szakértői csoportok tagságára és működésére vonatkozó elvek**Tagság**

- A tagállamok önkéntes alapon vesznek részt a csoportok munkájában, és bármikor bekapcsolódhatnak abba.
- Azok a tagállamok, amelyek részt kívánnak venni valamely csoport munkájában, tagként szakértőket küldenek az adott csoportba. A tagállamok ügyelnek arra, hogy a megbízott szakértők az adott területen nemzeti szinten szerzett megfelelő tapasztalattal rendelkezzenek, és biztosítsák az illetékes nemzeti hatóságokkal való kapcsolattartást. A szakértők kinevezésére vonatkozó eljárásokat a Bizottság koordinálja.
- Mindegyik szakértői csoport dönthet úgy, hogy egyéb résztvevőket is meghív tagjai közé: független szakértőket, az ifjúsági szervezetek képviselőit és egyéb érdekelt feleket, illetve európai harmadik országok képviselőit.

Munkaeljárások

- A szakértői csoportok arra törekszenek, hogy néhány konkrét és használható eredményekkel tudjanak szolgálni az adott téma tekintetében.
- A munkaterv végrehajtása érdekében minden szakértői csoportnak elnököt vagy társelnököket kell kineveznie a munkaterv elfogadását követő első ülésén. A szakértői csoportok e munkaterv alapján munkaprogramot dolgoznak ki.
- A tagállamoknak lehetőségük van arra, hogy iránymutatást nyújtsanak a szakértői csoportoknak annak érdekében, hogy biztosítsák a kívánt eredményt és a határidők betartását, valamint a csoportok munkájának összehangolását.
- A Tanács és a tagállamok kormányainak a Tanács keretében ülésező képviselői határoznak arról, hogy helyénvaló-e új feladatokat kijelölni a szakértői csoport számára.
- A csoportok számára a Bizottság biztosítja a szükséges szakértelmet, valamint titkársági és logisztikai háttérrel. Lehetőség szerint más megfelelő eszközökkel (beleértve az adott terület szempontjából releváns tanulmányokat) is segíti a csoportok munkáját.
- A szakértői csoportok üléseit rendszerint Brüsszelben tartják, de valamely tagállam meghívására Brüsszelen kívül is lehet üléseket rendezni.
- A szakértői csoportok rendszerint évente két alkalommal üléseznek, de szükség esetén ettől eltérő ütemezésről is határozhatnak.

Jelentéstétel és tájékoztatás

- A szakértői csoportok elnökei beszámolnak az ifjúsági munkacsoportnak a szakértői csoportjukban végzett munka eredményeiről, és ajánlásokat terjesztenek az ifjúsági munkacsoport elé a lehetséges jövőbeli feladatokkal kapcsolatban.
- A munkacsoportok üléseinek napirendjét és az ülésekről szóló jelentéseket rendszeresen hozzáférhetővé teszik valamennyi tagállam számára, függetlenül attól, hogy milyen mértékben vesz részt az adott területen folyó munkában. A munkacsoportok jelentései közzétételre kerülnek.
- A munkaterv végrehajtásáról szóló bizottsági értékelés figyelembe veszi majd a szakértői csoportok jelentéseit.

A Tanács és a tagállamok kormányainak a Tanács keretében ülésező képviselői által elfogadott állásfoglalás (2014. május 21.) a sportra vonatkozó uniós munkatervről (2014–2017)

(2014/C 183/03)

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA ÉS A TAGÁLLAMOK KORMÁNYAINAK KÉPVISELŐI,

I. BEVEZETÉS

1. EMLÉKEZTETNEK a – különösen az Európai Unió működéséről szóló szerződés 6. és 165. cikke alapján – az Európai Unióra ruházott azon hatáskörre, amelynek értelmében többek között a sport területén az uniós szintű intézkedéseknek támogatniuk kell, össze kell hangolniuk és ki kell egészíteniük a tagállamok intézkedéseit.
2. EMLÉKEZTETNEK a Tanács és a tagállamok kormányainak a Tanács keretében ülésező képviselői által a sportra vonatkozó uniós munkatervről (2011–2014) elfogadott állásfoglalásra ⁽¹⁾.
3. ÜDVÖZLIK a sportra vonatkozó uniós munkaterv (2011–2014) végrehajtásáról szóló bizottsági jelentést ⁽²⁾.
4. ELISMERIK, hogy a sport hozzájárulhat az intelligens, fenntartható és inkluzív növekedést célzó Európa 2020 stratégia célkitűzéseinek megvalósításához.
5. EMLÉKEZTETNEK a Tanács 2010. november 18-i állásfoglalására, melyben a Tanács megállapodott abban, hogy rendszeresen – általában a tanácsi ülések alkalmával – informális találkozót szervez az uniós hatóságok és a sportmozgalom vezető képviselői számára az uniós sportpolitika kérdéseinek megvitatása céljából ⁽³⁾.
6. MEGÁLLAPODNAN ABBAN, hogy továbbfejlesztik a sport területén folytatott európai együttműködés kereteit azáltal, hogy létrehozzák a sportra vonatkozó, a tagállami és bizottsági intézkedéseket felölelő második hároméves uniós munkatervet.
7. EGYETÉRTENEK abban, hogy a sport területén uniós szinten végrehajtott intézkedéseknek az e munkatervben és az I. mellékletben foglalt, prioritásként kezelendő területekre, fő témákra, eredményekre, munkamódszerekre és struktúrákra kell összpontosítaniuk.
8. TUDOMÁSUL VESZIK a sportról és testmozgásról készült 2013-as Eurobarométer-felmérést és a többek között az önkéntes munkával és az ülő életmóddal kapcsolatos eredményeket, és elismerik a tagállamok közötti jelentős különbségeket.

II. UNIÓS MUNKATERV A SPORT EURÓPAI DIMENZIÓJÁNAK TOVÁBBFEJLESZTÉSÉÉRT

9. ÚGY VÉLIK, hogy a sportra vonatkozó hároméves uniós munkatervnek az alábbi irányadó elveket kell követnie:
 - a tagállamok és a Bizottság együttműködésén alapuló összehangolt megközelítés előmozdítása annak érdekében, hogy uniós szinten hosszú távon hozzáadott értéket teremtsenek a sport területén,
 - a transznacionális kihívások kezelése egy összehangolt uniós megközelítés alkalmazásával,
 - a sport sajátos jellegének figyelembevétele,
 - annak tükrözése, hogy a sporttal kapcsolatos szempontokat más uniós szakpolitikákban is érvényesíteni kell,
 - törekvés az adatokra épülő sportpolitika kialakítására,
 - hozzájárulás az Unió gazdaság- és szociálpolitikai menetrendje, és különösen az Európa 2020 stratégia tekintetében meghatározott átfogó prioritások megvalósításához,
 - a sportra vonatkozó első uniós munkaterv eredményeinek a felhasználása,
 - az Erasmus+ program keretében indított tevékenységek hatásának kiegészítése és megerősítése a sport területén.

⁽¹⁾ HL C 162., 2011.6.1., 1. o.

⁽²⁾ 5842/14.

⁽³⁾ HL C 322., 2010.11.27., 1. o.

10. HANGSÚLYOZZÁK, hogy ennek az uniós munkatervnek olyan rugalmas keretként kell szolgálnia, amely adott esetben igazodni képes a sport területén végbemenő változásokhoz.
11. EGYETÉRTENEK ABBAN, hogy a tagállamoknak és a Bizottságnak az ezen munkaterv által lefedett időszakban az alább felsorolt területekkel és fő témákkal kiemelten foglalkozniuk. Ezeket az esetlegesen felmerülő új fejlemények fényében minden elnökség kiegészítheti:
- 1) *a sport integritása*, különös tekintettel a dopping elleni küzdelemre, a mérkőzések eredményének tiltott befolyásolása elleni küzdelemre, valamint a kiskorúak védelmére, a jó kormányzásra és a nemek közötti egyenlőségre,
 - 2) *a sport gazdasági dimenziója*, így különösen a sport fenntartható finanszírozása, a nagyobb sportesemények hozadéka, valamint a sport és az innováció gazdasági hasznossága,
 - 3) *sport és társadalom*, így különösen az egészségfejlesztő testmozgás, az önkéntes tevékenységek, a foglalkoztatás a sportban, valamint az oktatás és képzés a sport területén.
12. EGYETÉRTENEK abban, hogy a Tanács és a tagállamok kormányainak a Tanács keretében ülésező képviselői az eredmények és az uniós szintű szakpolitikai fejlemények fényében felülvizsgálhatják a munkatervet.

III. MUNKAMÓDSZEREK ÉS -STRUKTÚRÁK

13. ELISMERIK, hogy:

a munkaterv II. szakaszában felsorolt irányadó elvek figyelembevételével folytatni kell a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követően a sport területén megvalósított uniós együttműködést,

az EU-nak emellett – különösen strukturált párbeszéd keretében – mind nemzeti, mind európai és nemzetközi szinten szorosan együtt kell működnie a sportmozgalommal és a megfelelő illetékes szervezetekkel, így például az Európa Tanáccsal és a Nemzetközi Doppingellenes Ügynökséggel (WADA).

14. EGYETÉRTENEK abban, hogy:

az első uniós munkaterv eredményeinek utógondozása céljából, illetve annak érdekében, hogy az újabb kimenetek kidolgozására a fenti II. szakasznak megfelelően, a prioritást élvező területek, illetve fő témák szerint kerüljön sor, különböző munkastrukturák, és -módszerek létrehozására van szükség,

Ennek megfelelően létre fog jönni öt, a tagállamok által kijelölt szakértőkből álló szakértői csoport, amelyek a következő témákkal fognak foglalkozni: mérkőzések eredményeinek tiltott befolyásolása, jó kormányzás, gazdasági dimenzió, egészségfejlesztő testmozgás és humán erőforrás-fejlesztés a sportban. Az e csoportok tagságára és működésére vonatkozó elveket a II. melléklet foglalja magában.

A szakértői csoportok mellett az alkalmazott munkastrukturák és -módszerek között szerepelhetnek még elnökségi konferenciák, sportminiszteri és -vezetői találkozók, európai bizottsági tanulmányok és konferenciák, illetve ún. „vállaláslisták”⁽¹⁾ is.

2017 első felében a Tanács a Bizottság 2016 novemberéig elkészítendő jelentése alapján értékelni fogja e munkaprogram végrehajtását.

IV. TOVÁBBI LÉPÉSEK

15. FELKÉRIK A TAGÁLLAMOKAT, HOGY

- működjenek együtt a Bizottsággal és alkalmazzák az ezen állásfoglalásban meghatározott munkastrukturákat és -módszereket,
- a nemzeti szintű szakpolitikák kidolgozásakor a szubszidiaritás elvét és a sportirányítási strukturák autonómiáját tiszteletben tartva vegyék kellőképpen figyelembe ezt a munkatervet,
- a tevékenységek relevanciájának és láthatóságának biztosítása érdekében rendszeresen tájékoztassák a sport területén érdekelt feleket – és adott esetben konzultáljanak velük – az uniós munkaterv végrehajtása terén tett előrehaladásról.

⁽¹⁾ *Vállaláslista*: Olyan eszköz, amelynek keretében – többnyire sportszervezetek – önkéntesen közzétehetik vállalásaikat bizonyos kérdések, pl. a jó kormányzás elvei vagy a nemek közötti egyenlőséggel kapcsolatos célok tekintetében (lásd az I. mellékletet). A Bizottság 2014 második felében javaslatot fog benyújtani a Tanács sportmunkacsoportja részére a vállaláslisták felállítására és működésére vonatkozóan.

16. FELKÉRIK A TANÁCS ELNÖKSÉGEIT, HOGY

- programjuknak a csoportos elnökség keretében történő kidolgozása során fordítsanak figyelmet az uniós munkaterv kiemelt témáira, tegyenek jelentést annak végrehajtásáról, és építsenek az elért eredményekre,
- tájékoztassák a tagállamokat az olyan, egyéb tanácsi formációk keretében folyamatban lévő vagy tervezett munkáról, amely hatással van a sport területére,
- az ezen állásfoglalás tárgyát képező hároméves időszak végén a Bizottság által készített jelentés alapján adott esetben tegyenek javaslatot a következő időszakra szóló új munkatervre.

17. FELKÉRIK A BIZOTTSÁGOT, HOGY

- működjön együtt a tagállamokkal a munkaterv végrehajtásában, különösen az I. mellékletben vázolt kimenetek tekintetében,
- tájékoztassa a tagállamokat az EU más szakpolitikai területein folytatott vagy tervezett, a sportra hatással lévő kezdeményezésekről, továbbá a Bizottságban zajló, a sportot érintő fejleményekről,
- támogassa a tagállamokat és a többi érintett szereplőt az ebben az állásfoglalásban rögzített keretek között megvalósított együttműködésben, különösen a következők révén:
 - annak a vizsgálata, hogy milyen módon lehetne megkönnyíteni, hogy a tagállamok és a szakértők a lehető legszélesebb körben vegyenek részt, illetve a sportmozgalmak képviselői és más érdekelték is meghívást kapjanak az I. mellékletben említett munkastruktúrákba, és ezáltal biztosítható legyen a magas szintű és koherens reprezentativitás,
 - adott esetben a témába vágó kiemelkedő szaktudással rendelkező szakértőkből álló munkacsoportok létrehozása, valamint a véleménycserét és a társaktól való tanulást elősegítő és a tudásépítést (pl.: tanulmányok) célzó más támogatási formák alkalmazása,
- mozgítsa elő a sporttal kapcsolatos strukturált párbeszédet, többek között azzal, hogy évente megszervezi a sport különböző szintjein tevékenykedő összes kulcsszereplőt összefogó EU-sportforumot,
- használja az Erasmus+ program és más vonatkozó uniós programok pénzügyi forrásait az e munkatervben foglalt, prioritást élvező területek és a hozzájuk tartozó fő témák támogatására,
- a tagállamok önkéntes hozzájárulásai alapján 2016 novemberéig fogadjon el jelentést a munkaterv végrehajtásáról és hasznosságáról. Adott esetben ez a jelentés fogja képezni a 2017 első félévében készülő uniós munkaterv kidolgozásának az alapját.
- adott esetben tegye nyilvánosan hozzáférhetővé a munkastruktúrák keretében elért teljesítményeket.

18. FELKÉRIK A TAGÁLLAMOKAT, A BIZOTTSÁGOT ÉS AZ ELNÖKSégeket, HOGY SAJÁT HATÁSKÖRÜKÖN BELÜL ÉS A SZUBSZIDIARITÁS ELVÉT KELLŐKÉPPEN FIGYELEMBE VÉVE

- továbbra is folytassanak szoros együttműködést ezen állásfoglalás I. és II. mellékletével összhangban,
 - a más szakpolitikai területeken érvényesítendő politikák és intézkedések kialakítása, végrehajtása és értékelése során vegyék figyelembe a sport ügyét, különös figyelmet fordítva arra, hogy a sport szempontja már a szakpolitika kidolgozásának korai szakában megjelenjen, és abba ténylegesen beépüljön,
 - mozgítsák elő annak az elismerését, hogy a sport fontos szerepet tölt be az Európa 2020 stratégia átfogó céljainak elérésében, hiszen ez az ágazat jelentős potenciállal rendelkezik ahhoz, hogy hozzájáruljon az intelligens, fenntartható és inkluzív növekedéshez és új munkahelyek létrejöttéhez, és kedvező hatással van a társadalmi befogadásra, az oktatásra és képzésre, valamint a közegészségre és a tevékeny időskorra,
 - erősítsék meg a harmadik országokkal – különösen az EU-tagjelölt és potenciális EU-tagjelölt országokkal –, valamint a sport területén illetékes nemzetközi szervezetekkel, többek között az Európa Tanáccsal folytatott együttműködést.
-

I. MELLÉKLET

Fő témák (11. pont), elvárt kimenetek és kapcsolódó munkastruktúrák

Fő téma	Kimenet és céldátum	Munkastruktúra
A sport integritása		
Dopping elleni küzdelem ⁽¹⁾	— A szakértői csoport ajánlásai a doppingszerek szabadidősportokban történő használatának visszaszorítására és a doppinggal kapcsolatos megelőzésre vonatkozóan: A bevált gyakorlat megosztása, egymástól tanulás (2015, 2. félév)	Felső vezetők a sport területén
Mérkőzések eredményének tiltott befolyásolása	— Bevált gyakorlatok cseréje a mérkőzések eredményének tiltott befolyásolása elleni küzdelem terén, különösen egy olyan lehetséges bizottsági ajánlás kapcsán, amely a sporteredmények sportfogadással összefüggésben történő tiltott befolyásolásának megelőzése és leküzdésével kapcsolatos bevált gyakorlattal foglalkozna, és amelyet egy, az aktuális helyzetről szóló értékelés követne (2016, 1. félév)	A mérkőzések eredményének tiltott befolyásolásával foglalkozó szakértői csoport
Kiskorúak védelme	— Szakértői csoporti ajánlások készítése a fiatal sportolók védelméről és a sportban a gyermekek jogainak megóvásáról (2016, 1. félév)	A jó kormányzással foglalkozó szakértői csoport
Jó kormányzás	— A demokráciával, az emberi jogokkal és a munkaügyi jogokkal kapcsolatos irányadó elvek kidolgozása, különösen a nagyobb sportesemények szerződéskötési eljárásaival összefüggésben, amelyet esetleg vállalláslista követhet (2015, 2. félév) — A meglévő jó kormányzási elvek érvényesítése, amelyet esetleg vállalláslista követhet (2016, 1. félév)	
Nemek közötti egyenlőség	— Szakértői csoporti ajánlások vagy iránymutatások kidolgozása a nemek közötti egyenlőségről a sport területén, amelyet esetleg vállalláslista követhet (2015, 2. félév)	
A sport gazdasági dimenziója		
A sport gazdasági haszna	— Szakértői csoporti ajánlások kidolgozása a sport gazdasági hasznáról az EU-ban, az egyedi támogatási intézkedések kidolgozásának előmozdításával kapcsolatos, a tagállamokban már folyamatban lévő munka alapján (2015, 2. félév)	A gazdasági dimenzióval foglalkozó szakértői csoport
A nagyobb sportesemények hozadéka	— Szakértői csoporti ajánlások kidolgozása a nagyobb sporteseményekről, és különösen azok hozadékával kapcsolatos kérdésekről, elsősorban a társadalmi, gazdasági és környezeti fenntarthatóságra összpontosítva (2015, 2. félév)	
Fenntartható sportfinanszírozás	— A gyakorlati útmutatás arra vonatkozóan, hogy miként ösztönözhető a sportba való átlátható és hosszú távú beruházás, ideértve az uniós finanszírozást is, többek között a sport fenntartható finanszírozásáról és ezen belül az állami támogatásról szóló 2012-es ajánlások alapján (2016, 1. félév)	

Fő téma	Kimenet és céldátum	Munkastruktúra
A sport és a társadalom kapcsolata		
Egészségvédő testmozgás	— Szakértői csoport ajánlások kidolgozása az iskolai testnevelés – ideértve a koragyermekkoros motoros készségeket is – előmozdítása céljából, és hogy értékes interakciókra kerüljön sor a sportágazattal, a helyi hatóságokkal és a magánszektorral (2015, 1. félév) — Az egészségvédő testmozgásról szóló tanácsi ajánlás végrehajtásának koordinálása (2016, 2. félév)	Az egészségvédő testmozgással foglalkozó szakértői csoport
Oktatás, képzés, foglalkoztatás és önkéntesség	— Szakértői csoport ajánlások kidolgozása a sportban az önkéntes szolgálat ösztönzéséről, beleértve a jogi és költségvetési mechanizmusokkal kapcsolatos bevált gyakorlatot is (2015, 2. félév vagy 2014, 2. félév) — A sportképesítések nemzeti képesítési keretrendszerekbe való – és az európai képesítési keretrendszert hivatkozási alapul vevő – beépítésével kapcsolatos bevált gyakorlatok cseréje és jelentés a jelenlegi helyzetről (2016, 2. félév) — Szakértői csoport ajánlások kidolgozása a sportnak a fiatalok – köztük a fiatal sportolók – foglalkoztathatóságához való hozzájárulásáról, valamint a sport területéhez kapcsolódó munkaerőpiacon való álláshelyteremtésről. (2016, 2. félév) — Gyakorlati útmutatás kidolgozása a nemzeti képesítések nemzetközi sportszövetségi minősítéseknek való megfeleléséről (2015, 2. félév) — Jelentés készítése a sportolók kettős karrierjére vonatkozó uniós iránymutatások végrehajtásával kapcsolatos jelenlegi helyzetről (2017, 1. félév)	A sport területén az emberierőforrás-menedzsmenttel foglalkozó szakértői csoport

(¹) A Tanács (sportmunkacsoport / Coreper) továbbra is el fogja látni az uniós tagállami álláspontoknak a WADA üléseit megelőző koordinálásával kapcsolatos feladatát.

II. MELLÉKLET

A 2014–2017-es időszakra szóló, sportra vonatkozó második uniós munkaterv keretében a tagállamok és a Bizottság által létrehozandó öt szakértői csoportban való tagságra és a szakértői csoportok működésére vonatkozó elvek**Tagság**

- A tagállamok önkéntes alapon vesznek részt a csoportok munkájában, és bármikor bekapcsolódhatnak abba.
- Azok a tagállamok, amelyek részt kívánnak venni valamely csoport munkájában, tagként szakértőket jelölnek az adott csoportba. A tagállamok olyan szakértőket jelölnek ki, akik az adott területen nemzeti szinten megfelelő tapasztalattal rendelkeznek, és biztosítják az illetékes nemzeti hatóságokkal való hatékony kapcsolattartást. A szakértők kijelölésére vonatkozó eljárásokat a Bizottság koordinálja.
- Mindegyik szakértői csoport dönthet úgy, hogy egyéb résztvevőket is meghív tagjai közé: független szakértőket, a sportmozgalom és egyéb érdekelt felek képviselőit, illetve európai harmadik országok képviselőit. Mindegyik szakértői csoport további résztvevők meghívását is javasolhatja a teljes időszakra; ez esetben a tagság a szakértői csoport egyhangú jóváhagyásával válik érvényessé.

Munkaeljárások

- A munkaterv végrehajtása érdekében minden szakértői csoportnak elnököt vagy társelnököket kell kineveznie a munkaterv elfogadását követő első ülésén. Az elnökök megválasztása nyílt és átlátható módon zajlik, és azt a szakértői csoportok titkárságának szerepét ellátó Bizottság koordinálja.
- Minden szakértői csoport munkaprogramot készít e munkaterv alapján, és az I. melléklettel összhangban lévő, konkrét és felhasználható eredmények elérésére összpontosít.
- A tagállamoknak lehetőségük van arra, hogy iránymutatást nyújtsanak a szakértői csoportoknak a kívánt eredmény elérése és a határidők betartása, valamint a csoportok munkájának összehangolása érdekében.
- A Tanács és a tagállamok kormányainak a Tanács keretében ülésező képviselői határoznak arról, hogy helyénvaló-e új feladatokat javasolni a szakértői csoportok számára.
- A csoportok munkáját a Bizottság a szükséges szakértelem rendelkezésre bocsátásával, valamint titkársági és logisztikai háttér biztosításával támogatja. Lehetőség szerint más megfelelő eszközökkel (beleértve az adott terület szempontjából releváns tanulmányokat) is segíti a csoportok munkáját.
- A szakértői csoportok üléseit rendszerint Brüsszelben tartják, de kivételes jelleggel tagállami meghívásra Brüsszelen kívül is lehet üléseket rendezni.
- A szakértői csoportok rendszerint évente két alkalommal üléseznek, de szükség esetén ettől eltérő ütemezésről is határozhatnak.

Jelentéstétel és tájékoztatás

- A szakértői csoportok elnökei beszámolnak a sportmunkacsoportnak a szakértői csoportjukban végzett munka előrehaladásáról, és ismertetik az eredményeket.
 - A munkacsoportok üléseinek napirendjét és az ülésekről szóló jelentéseket hozzáférhetővé teszik valamennyi tagállam számára, függetlenül attól, hogy azok milyen mértékben vesznek részt az adott területen folyó munkában. A szakértői csoporti eredmények közzétételre kerülnek.
 - A Bizottság a munkaterv végrehajtásáról szóló jelentésébe beépíti a szakértői csoportok eredményeit.
-

IV

(Tájékoztatások)

AZ EURÓPAI UNIÓ INTÉZMÉNYEITŐL, SZERVEITŐL, HIVATALAITÓL ÉS
ÜGYNÖKSÉGEITŐL SZÁRMAZÓ TÁJÉKOZTATÁSOK

TANÁCS

**A Tanács következtetései (2014. május 20.) a fiatalok vállalkozói készségének társadalmi
beilleszkedésüket szolgáló előmozdításáról**

(2014/C 183/04)

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

ELISMERVE, HOGY:

1. A gazdasági válság, amely a múlt évtized második felében kezdődött, különösen nehéz helyzetbe hozta korunk fiatal generációját. Az ifjúsági munkanélküliségi ráta továbbra is eddig nem tapasztalt magas szinten van: az EU-28 területén 23,2 %, az euróövezetben pedig 23,8 % (2013. decemberi adatok).
2. Az ifjúsági munkanélküliség ilyen magas aránya miatt a fiatalok egyre nagyobb mértékű szegénységgel és társadalmi kirekesztettséggel néznek szembe, és a jobb megélhetés reményében egyre nagyobb számban kénytelenek elhagyni hazájukat vagy akár Európát is. Ez néhány tagállamban elitelvándorlást eredményez, amelynek folyamatát nehéz lehet visszafordítani.
3. Az Európai Unió az „Európa 2020” stratégia és annak az „új munkahelyekhez szükséges új készségek”, az „európai digitális menetrend”, az „Innovatív Unió” és a „Mozgásban az ifjúság” elnevezésű kiemelt kezdeményezései révén úgy ösztönzi a vállalkozási kedvet, hogy előmozdítja a vállalkozói szellemet és az olyan kapcsolódó ismereteket, készségeket és kompetenciákat, amelyek fokozhatják a versenyképességet, valamint az intelligens, fenntartható és inkluzív növekedést.
4. A vállalkozói készség a gazdasági növekedés és a munkahelyteremtés egyik fontos mozgatórugója, mivel annak nyomán új vállalkozások és munkahelyek jönnek létre, új piacok nyílnak meg, javul a termelékenység és jólét alakul ki. A vállalkozói szellem fokozza a fiatalok foglalkoztathatóságát is. A vállalkozói szellem és különösen a kis- és középvállalkozások (kkv-k) alkotják az EU gazdaságának gerincét, és a kkv-k képezik az újonnan létrejövő munkahelyek legfőbb forrását is ⁽¹⁾.
5. Azok a kultúrák, amelyek értékelik és elismerik a vállalkozói magatartást, így a felelősségteljes kockázatvállalást és a független gondolkodást, a társadalmi kihívások új megoldásainak kifejlesztésére való hajlandóságot is előmozdítják. E tekintetben javítani kell a vállalkozók közmegítélésén, erősíteni kell a vállalkozói képzést, és nagyobb figyelmet kell fordítani az alulreprezentált csoportokra, segítséget adva számukra ahhoz, hogy vállalkozást indítsanak, működtessenek vagy éppen bővítsenek.

⁽¹⁾ Az összes európai üzleti vállalkozás több mint 99 %-a valójában kkv. A kkv-k adják a magánszektorbeli munkahelyek kétharmadát és az EU-ban az üzleti vállalkozások által termelt összes hozzáadott érték több mint felét (Európai Bizottság – a Vállalkozáspolitikai és Ipari Főigazgatóság honlapja).

6. A vállalkozói szellem több, mint nyereségorientáltság. A köz- és a magánszektor, a civil társadalom és a szociális gazdasági⁽¹⁾ szervezetek különböző szereplői a szociális és a vállalkozói dimenziókat ötvözve töreksenek a legfőbb társadalmi kihívásokat megoldani. Ez az úgynevezett „szociális vállalkozás” jelensége, amelynek nyomán új típusú szervezetek, „szociális vállalkozások” jönnek létre.
7. „Az ifjúságpolitika terén folytatott európai együttműködés megújított keretén” belül a kultúra és a kreativitás az ifjúságpolitika tevékenységi területeinek egyikeként került meghatározásra. A kulturális és kreatív ágazatok⁽²⁾ nagyszerű lehetőségeket kínálhatnak arra, hogy a fiatalok kreativitása és humán tőkéje előmozdítsa az intelligens növekedést és a munkahelyteremtést. Digitális világunkban a kulturális életben való részvétel hatékony eszköze a társadalmi befogadás és a társadalmi szerepvállalás előmozdításának, különösen a fiatalok körében.
8. A fiatalok kreativitásának és innovatív kapacitásának a nem formális és az informális tanulás keretében elsajátított, a foglalkoztathatóság szempontjából releváns kompetenciák és készségek azonosítása révén történő előmozdításával foglalkozó szakértői csoport a záró jelentésében megvizsgálta, hogy miként lehetne fokozni a fiatalok foglalkoztathatóságát;

ÚGY VÉLI, HOGY:

9. A vállalkozói szellem fontos elemet képezhet a fiatalok autonómiája, személyes fejlődése és jólléte szempontjából. Ezenkívül megoldást jelenthet az ifjúsági munkanélküliség problémájára is.
10. Európának be kell ruháznia a vállalkozói oktatásba és képzésbe, törekednie kell egy olyan környezet megteremtésére, amelyben a vállalkozások virágozni és növekedni tudnak, figyelmet fordítva egyes sajátos csoportokra is, és tennie kell azért, hogy a vállalkozók követendő példává váljanak a közvélemény szemében.
11. A szociális vállalkozás modellje, amelynek elsődleges célja, hogy általában a társadalom javát szolgálja, különösen vonzó lehet a fiatalok számára, és lehetőséget kínálhat számukra ahhoz, hogy innovatív megoldásokat találjanak a jelenlegi gazdasági, társadalmi és környezeti kihívásokra. A szociális vállalkozás elgondolása – amely közel áll az emberekhez és a helyi közösségekhez – társadalmi kohéziót biztosít, mivel bevonja a fiatalokat, a kiszolgáltatott csoportokba tartozókat is beleértve.
12. A szociális vállalkozások⁽³⁾ hozzájárulnak az intelligens növekedéshez, mivel szociális innovációval válaszolnak az újonnan megjelenő igényekre; fenntartható növekedést eredményeznek, mivel figyelembe veszik az általuk okozott környezeti hatásokat, és hosszú távú elképzeléseket valósítanak meg; az inkluzív növekedés mozgatórugói, mivel a hangsúlyt az emberekre és a társadalmi kohézióra helyezik.

E TEKINTETBEN:

13. Az ifjúságpolitika szerepet játszhat az ágazatok közötti olyan együttműködésben, amely elősegítheti az akadályok leküzdését. Mint sok más terület, a vállalkozói készség előmozdításának kérdése is hosszú távú megközelítést kíván, és szilárd hitet a fiatalok képességeiben. Ennek elérése érdekében ösztönözni kell a fiatalokat, már a korai életkortól kezdve táplálni kell bennük a vállalkozói szellemet – a kezdeményezést, az önbizalmat, a megfontolt kockázatvállalást, a kreativitást, a szervezőkészséget, a kitartást –, hogy maradéktalanul kiaknázhassák a bennük rejlő potenciált és sikeresen debütálhassanak a munkaerőpiacon. A fiatalok vállalkozói készségének előmozdítása érdekében – különös hangsúlyt fektetve a szociális vállalkozásra – az alábbi prioritásokat határoztuk meg:

— A fiatalok vállalkozói szellemének és készségeinek erősítése a formális, a nem formális és az informális oktatás keretében. A vállalkozói kompetencia magában foglal transzverzális készségeket és attitűdöket, valamint ismereteket. A transzverzális készségek fejlesztésének egyik leghatékonyabb eszköze az ifjúsági munka.

⁽¹⁾ A szociális gazdaság az EU-ban több mint 14,51 millió személyt foglalkoztat, ami a teljes foglalkoztatottság mintegy 6,5 %-át teszi ki. Különleges jogállású szervek (szövetkezetek, alapítványok, szövetségek, biztosító egyesületek), valamint hagyományos, zártkörűen működő részvénytársaság vagy részvénytársaság formájában létrehozott szociális vállalkozások tartoznak ide („társadalomtudatos vállalkozás” kezdeményezés – SEC (2011)1278 végleges).

⁽²⁾ A kulturális és a kreatív ágazatok az európai GDP 4,5 %-át adják és mintegy 8 millió munkavállalót foglalkoztatnak (A kulturális és kreatív ágazatok előtérbe helyezése az Unión belüli növekedés és foglalkoztatás érdekében – COM(2012) 537 final).

⁽³⁾ A szociális vállalkozás a szociális gazdaság olyan szereplője, amelynek elsődleges célja az, hogy társadalmi hatást érjen el, nem pedig az, hogy nyereséget termeljen a tulajdonosai vagy a részvényesei számára. Piaci értékesítésre szánt árukat és szolgáltatásokat nyújt vállalkozói szellemben és innovatív módon, nyereségét pedig elsősorban szociális célkitűzések elérésére fordítja. A szociális vállalkozás irányítása felelősségteljes és nyitott módon történik, különösen azáltal, hogy abba a munkavállalókat, a fogyasztókat és a kereskedelmi tevékenységében érintett feleket is bevonja („társadalomtudatos vállalkozás” kezdeményezés – SEC (2011)1278 végleges);

- Az ifjúsági munka (tájékoztatáson, tanácsadáson és coachingon keresztül) és az önkéntes tevékenységek előmozdítása a fiatalok körében a munkavállaláshoz vagy egy saját vállalkozás elindításához szükséges készségek elsajátításának elősegítése érdekében. Annak elismerése, hogy az ifjúsági munka keretében végzett tevékenységek hozzájárulnak a fiatalok kreatív energiájának és innovációs kapacitásának növeléséhez és támogatásához, melyek kulcsfontosságú tényezők személyes fejlődésük és aktív beilleszkedésük szempontjából.
- A „szociális vállalkozás” mint vállalkozási modell előmozdítása és erősítése a fiatalok körében, oly módon, amely – fenntartható és környezeti értékeket is figyelembe véve – fokozhatja foglalkoztathatóságukat.
- Annak előmozdítása, hogy minden fiatal elsajátítsa azokat a digitális készségeket, amelyek képessé teszik arra, hogy teljes mértékben kiaknázhassa a digitális világ kínálta lehetőségeket.
- a kulturális érzékenység elmélyítése a fiatalok körében, szereplőként és felhasználóként egyaránt, mivel az erősíti kezdeményező-készségeiket és vállalkozói szellemüket. A kultúrához való hozzáférés és a kulturális tevékenységekben való részvétel fokozhatja a fiatalok jóllétét és erősítheti körükben annak megértését, hogy közös kulturális örökségben osztoznak.

FELKÉRI A TAGÁLLAMOKAT, HOGY A SZUBSZIDIARITÁS ELVÉT KELLŐKÉPPEN FIGYELEMBE VÉVE:

14. ismerjék el a vállalkozói szellem és a vállalkozások által az ifjúsági munkanélküliség felszámolásában betöltött fontos szerepet; dolgozzanak ki és erősítsenek meg olyan politikákat, amelyek bővítik a fiatalok ismereteit a vállalkozói tevékenység különböző aspektusairól;
15. ismerjék el a korai életkortól kezdve biztosított vállalkozói oktatás fontosságát, és emeljék ki a nem formális és az informális tanulás által játszott szerepet, mindezzel biztosítva a fiatalok személyes fejlődésének holisztikus megközelítését, és könnyítsék meg a fiatalok sikeres munkaerő-piaci integrálódását;
16. mozdítsák elő az ifjúsági munkát és az önkéntes tevékenységeket mint a vállalkozások működtetéséhez és a vállalkozói tevékenységhez szükséges transzverzális és puha készségek fejlesztésének elengedhetetlen eszközét. E tekintetben fejlesszék tovább és helyezzenek nagyobb hangsúlyt a nem formális és informális tanulás elismerésére, figyelembe véve a vállalkozási tevékenység szempontjából fontos tanulási eredményeket is;
17. mérlegeljék, hogy az ifjúsági szervezeteket a vállalkozói szellem kialakulását és a vállalkozói készségek elsajátítását eredményező nem formális és informális tanulás egyik fő biztosítóiként ismerik el. E tekintetben a tagállamok mérlegelhetnék az ifjúsági szervezetek támogatásának erősítését az iránymutatás, mentorálás és minőségi képzés nyújtása tekintetében;
18. mozdítsák elő új vállalkozások és szociális vállalkozások indítását, és támogassák ezeket az olyan jelentős akadályok leküzdésében, mint a forráshoz jutás, valamint a kiegészítő szolgáltatások és a mentori lehetőségek igénybe vétele (beleértve az európai strukturális és beruházási alapok hatékony igénybe vételét is, amennyiben az összeegyeztethető a partnerségi megállapodásokkal);
19. adott esetben nyújtsanak támogatást a lehetséges akadályok csökkentésének formájában a társadalmi és a környezeti hatás mértékének megfelelően.

FELKÉRI A TAGÁLLAMOKAT ÉS A BIZOTTSÁGOT, HOGY SAJÁT HATÁSKÖRÜKÖN BELÜL ÉS A SZUBSZIDIARITÁS ELVÉT KELLŐKÉPPEN FIGYELEMBE VÉVE:

20. növeljék a szociális vállalkozás láthatóságát és dolgozzanak ki eszközöket az ágazat jobb megismertetésére. E tekintetben növeljék a különböző vállalkozási formákkal, a szociális vállalkozásokkal (köztük a szövetkezetekkel), a kulturális és kreatív vállalkozásokkal stb. kapcsolatos ismereteket, illetve mozdítsák elő azokat;
21. segítsék elő a gyakornoki és a csereprogramokat, a tapasztalatcserét és az egyéb olyan tanulási tevékenységeket, amelyek a vállalkozói magatartás és készségek erősítésének szolgálatában állnak (pl. a fiatalok bevonása közvetlen vállalkozói tapasztalatszerzésbe, munkahelyi képzés, hálózatok, a szakkészségek előmozdítása), továbbá támogassák az ilyen tevékenységek tanulási eredményeinek meghatározását célzó erőfeszítéseket; mozdítsák elő olyan eszközök kidolgozását, amelyek lehetővé teszik a fiatalok számára vállalkozói készségeik és kompetenciáik felmérését és bemutatását;
22. ösztönözzék a kisvállalkozásokat és a fiatal vállalkozókat az innovációban és az uniós belső piac kínálta lehetőségek teljes körű kiaknázásában, mégpedig azáltal, hogy ösztönzik őket a nemzetközi piacra való kilépésben, a tudás határokon átnyúló megosztásában és az együttműködésben. E célok elérése érdekében elő kell mozdítani a fiatal szociális vállalkozók és a potenciális partnerek hálózatainak létrehozását;

23. ösztönözzék a lehetőségek megosztását és a különböző tagállamokból érkező fiatal vállalkozók közötti együttműködést. Erősítsék a nemzedékek közötti kölcsönös szolidaritást, mégpedig a tapasztaltabb vállalkozók és a fiatal pályakezdők közötti tudáscsere révén. Mozdítsanak elő vállalkozói mentori programokat nemzeti és európai szinten;
24. növeljék az ágazatközi együttműködést és biztosítsák az információhoz és a kiegészítő szolgáltatásokhoz való hozzáférést, hogy ezáltal kedvező körülményeket teremtsenek a fiatal vállalkozók számára és csökkentsék a rájuk nehezedő adminisztratív terheket;
25. a fiatalok vállalkozói készségének javítása érdekében minden érdekelt fél körében mozgósítsák elő európai programok (például a COSME program keretében az Erasmus+ és az Erasmus fiatal vállalkozóknak program, az Európai Szociális Alap, valamint a foglalkoztatás és a szociális innováció európai programja keretében rendelkezésre álló egyéb pénzügyi programok és mikrofinanszírozás) hozzáférhetőségét és igénybevételét, adott esetben célzott támogatást biztosítva a fiatal vállalkozóknak és erősítve mindazon szereplők képességeit, akik a fiatalokkal együttműködve azon fáradoznak, hogy segítsenek a fiataloknak a bennük rejlő potenciál teljes körű kiaknázásában;

FELKÉRI A BIZOTTSÁGOT, HOGY:

26. terjessze a fiatalok vállalkozói készségével kapcsolatos ismereteket, többek között az európai ifjúsági portálon keresztül, és ismertesse az arra vonatkozó bevált gyakorlatokat (lehetőség szerint az európai kkv-héttel összekapcsolva);
 27. indítson kutatást, illetve tanulmányt a fiatalok vállalkozói készségének témájában és növelje az azzal kapcsolatos ismereteket, a hangsúlyt a fiatal vállalkozókra, a szociális vállalkozásokra, a zöld munkahelyekre és az ifjúsági munka e tekintetben betöltött szerepére helyezve;
 28. erősítse a fiatal vállalkozók körében az általuk a releváns vállalkozásokkal, szociális partnerekkel és egyéb érdekelt felekkel folytatott aktív együttműködést, többek között az Erasmus+ és az „Erasmus fiatal vállalkozóknak” programon keresztül.
-

A Tanács következtetései (2014. május 20.) a hatékony tanárképzésről⁽¹⁾

(2014/C 183/05)

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

EMLÉKEZTETVE A KÉRDÉSNEK AZ E KÖVETKEZTETÉSEK MELLÉKLETÉBEN FELVÁZOLT SZAKPOLITIKAI HÁTTÉRÉRE,

ÚGY ÍTÉLI MEG, HOGY:

1. Széles körben elismert, hogy a színvonalas oktatás a sikeres tanulási eredmények elérésének egyik kulcsfontosságú tényezője, mivel általa a tanulók elsajátíthatják azokat az ismereteket, készségeket, attitűdöket és értékeket, amelyekre szükségük van ahhoz, hogy kibontakoztassák a bennük rejlő lehetőségeket mind egyénként, mind a társadalom aktív tagjaiként és munkaerőként;
2. Gyorsan változó világunkban a tanárok szerepe is változik, akárcsak a velük szemben támasztott elvárások; a tanárokat kihívások elé állítják mind az új készségek iránti igények, mind pedig a technológia gyors fejlődése és az egyre növekvő társadalmi és kulturális sokféleség, csakúgy mint az az igény, hogy az oktatás egyénre szabottabb és a sajátos tanulási igényeknek megfelelő legyen;
3. A tanárképzést végző oktatóknak kulcsszerepe van a tanári munka színvonalának megőrzésében és fejlesztésében. A tanári alapképzés magas színvonala, a pályakezdők támogatása („betanítás”) és a szakmai továbbképzés mind fontos tényezők abban, hogy a tanári hivatást az arra alkalmas jelöltek válasszák, valamint hogy a tanárok megszerezzék és megőrizték azokat a kompetenciákat, amelyekre napjainkban az eredményes tanításhoz szükségük van;
4. A tanárképző programok és a felvételi eljárások tökéletesítéséhez előzetesen meg kell határozni, hogy a tanároknak pályafutásuk különböző szakaszaiban milyen szakmai kompetenciákkal kell rendelkezniük. A magasabb minőségi elvárások kialakításához felhasználhatók a szakmai kompetenciákat rendszerező olyan keretrendszerek, amelyek meghatározzák, hogy a tanároknak – a szakképzés és a felnőttoktatás területét is ideértve – milyen ismeretekkel, készségekkel és attitűdökkel kell rendelkezniük, illetve milyeneket kell megszerezniük. Ezek a keretrendszerek hasznosak lehetnek a tanárképzést végző oktatók számára is, akik felkészítik a tanárokat feladataik ellátására;

ELISMERI, HOGY:

1. Nem ritka jelenség, hogy a pályakezdő tanárok idő előtt elhagyják a szakmát, ami mind az érintett egyének, mind a rendszer egésze számára komoly veszteséget jelenthet. Ennek orvoslására megoldást jelenthet, ha az olyan tanári alapképzési programokhoz, amelyek már a kezdetektől megfelelő felkészítést nyújtanak, betanítás és mentorálás kapcsolódik, valamint ha nagyobb figyelmet kap a tanárok egyéni jóléte és jó szakmai közérzete;
2. A tanárképzést a szakma vonzerejének és színvonalának növelésére irányuló szélesebb körű szakpolitikai célkitűzés szerves részeként kell tekinteni. Ez megfelelő kiválasztási, felvételi és megtartási politikákat, hatékony tanári alapképzést, a pályakezdők támogatását, a tanárok pályafutását végigkísítő tanulást és továbbképzést, pedagógiai visszajelzést és tanári ösztönzést kíván;
3. A tanárképző programoknak – mind a pályakezdés előtt álló leendő tanároknak szóló, mind a gyakorló tanároknak szóló, szakmai továbbképzés keretében tartott programoknak – kellően rugalmasnak kell lenniük ahhoz, hogy alkalmazkodni tudjanak a tanítás és a tanulás terén zajló változásokhoz. Meríteniük kell a tanárok saját tapasztalataiból, és törekedniük kell a tudományágakon átívelő és kollaboratív szemléletmód előmozdítására, hogy az oktatási intézmények és a tanárok a munkájuk részének tekintsék az érdekelt felekkel – úgymint kollégákkal, szülőkkel és munkáltatókkal – való együttműködést;

⁽¹⁾ E szöveg alkalmazásában a *tanár* kifejezés magában foglalja az iskolai tanárokat, szakiskolai tanárokat és oktatókat, valamint a felnőttoktatókat is.

A *tanárképzést végző oktató* kifejezés mindazokat magában foglalja, akik tevékenyen hozzájárulnak a tanárszakos hallgatók és a tanárok formális tanulásához, mind a tanári alapképzés, mind a szakmai továbbképzés szintjén.

4. A digitális tanulási eszközök és a nyitott oktatási segédanyagok kínálatának gyors bővülése is szükségessé teszi, hogy a tanárok kellően értsék azok működését, hogy kifejleszthessék a szükséges digitális kompetenciákat, és a tanítás során hatékonyan és célzottan bevetethessék azokat. Ezeknek az új eszközöknek abban is szerepük lehet, hogy megvalósuljon a színvonalas oktatáshoz való egyenlő hozzáférés;

EGYETÉRT ABBAN, HOGY:

1. A tanári alapképzésnek fel kell vértéznie a leendő tanárokat azokkal az alapkompenciákkal, amelyek a magas színvonalú tanításhoz szükségesek, valamint ki kell alakítania bennük a késztetést, hogy egész pályafutásuk során új kompetenciákat szerezzenek, illetve a meglévőket naprakésszé tegyék. Az egyes tagállamok sajátosságainak messzemenő figyelembevétele mellett, a tanári alapképzésnek nemcsak a tárgyi tudásra és a pedagógiai kompetenciákra, illetve az alapképzés alatt végzett gyakorlatitanításokra kell kiterjednie, hanem ösztönöznie kell a leendő tanárokat az önreflexióra és az együttműködésen alapuló munkára, a multikulturális összetételű osztályokhoz való alkalmazkodásra és a vezetői szerepek elfogadására;
2. A tanárképző programok keretében több figyelmet kellene fordítani többek között azokra a hatékony módszerekre, amelyek segítenek a tanulóknak egyrészt az olyan transzverzális kompetenciák elsajátításában, mint a digitális jártasság, a tanulási technikák elsajátítása, a vállalkozói készség, valamint a kreatív és a kritikus gondolkodás, másrészt pedig a nyelvi kompetenciák erősítésében. Emellett figyelmet kell fordítani arra, hogy hogyan lehet hatékonyan támogatni a tanulók különböző csoportjait, többek között a sajátos igényű tanulókat és/vagy a hátrányos helyzetű tanulókat.
3. A tanári alapképzésnek hasznára válna, ha minőségbiztosítási intézkedéseket és rendszeres felülvizsgálatokat vezetnének be, melyek keretében a hangsúly a kívánt tanulási eredmények elérésén, a gyakorlati tapasztalat-szerzés minőségén és megfelelő időtartamán, valamint a tananyag relevanciájának biztosításán lenne.
4. Megerősítve a tanári alapképzést végző felsőoktatási intézmények szerepét, azokat olyan központokká lehetne átforgalmazni, amelyek tanárokat és tanárképzést végző oktatókat egyaránt oktatnak, valamint kutatásokat végeznek a tanári kompetenciafejlesztés és a hatékony tanítási és tanulási módszerek területén.
5. A tanárképzést végzők és az oktatási intézmények közötti, valamint a munkaerőpiac és az adott közösség képviselőivel folytatott párbeszéd és partnerség új látásmóddal és ötletekkel szolgálhat a tanárképző programok kidolgozásához és végrehajtásához. Az ilyen partnerségek hozzájárulhatnak ahhoz is, hogy koordináltabb megközelítés alakuljon ki a képesítésekkel, a kompetenciákra vonatkozó előírásokkal és az azoknak megfelelő képzéssel kapcsolatban, különösen a szakképzés és a felnőttképzés területén.
6. Mind a tanári alapképzésnek, mind a tanárok szakmai továbbképzésének megbízható pedagógiai kutatásokon kell alapulniuk, és a szakmai közösségeken, az online tanuláson és a társaktól való tanuláson alapuló felnőttoktatási módszereket kell alkalmazniuk. A tanárok számára rendszeres lehetőséget kell biztosítani arra, hogy naprakésszé tegyék tárgyi tudásukat, valamint támogatásban és képzésben részesüljenek a hatékony és innovatív – többek között az új technológiákon alapuló – tanítási módszerek terén;

KELLŐKÉPPEN FIGYELEMBE VÉVE A SZUBSZIDIARITÁS ELVÉT ÉS AZ INTÉZMÉNYI AUTONÓMIÁT, FELKÉRI A TAGÁLLAMOKAT, HOGY A NEMZETI SAJÁTÓSÁGOKKAL ÖSSZHANGBAN:

1. Törekedjenek annak biztosítására, hogy a tanári alapképzési programok megadják a lehetőséget a leendő tanárok számára az összes olyan lényeges kompetencia elsajátítására, amely a sikeres pályakezdéshez elengedhetetlen;
2. Segítsék elő a tanári hivatásra vonatkozó olyan átfogó szakmai kompetencia-keretrendszerek⁽¹⁾ kidolgozását, amelyek rögzítik, hogy a tanároknak milyen kompetenciákkal és kvalitásokkal kell rendelkezniük pályafutásuk különböző szakaszaiban, illetve különböző tanítási helyzetekben. E keretrendszereknek kellően rugalmasnak kell lenniük ahhoz, hogy alkalmazkodni tudjanak a változó igényekhez, és azokat az érdekelt felekkel együttműködésben kell kidolgozni;
3. Hasonlóképpen, segítsék elő a tanárképzést végző oktatókra vonatkozó, a szükséges kompetenciákat rögzítő szakmai kompetencia-keretrendszerek kidolgozását, emellett erősítsék meg az együttműködést és a gyakorlatok közötti cserét, valamint fejlesszék például a pályakezdő tanárok iskolaalapú mentorálásának területét;
4. Térképezzék fel mélyebben, hogy milyen lehetőségeket kínál, ha a tanárképző programok kialakításában az érdekelt széles köre részt vesz megerősített együttműködés, partnerség és hálózatépítés formájában;

⁽¹⁾ A tanárok szakmai fejlődésével foglalkozó korábbi tematikus munkacsoport 2013. júliusi jelentése alapján (A tanári kompetenciafejlesztés támogatása a jobb tanulási eredményekért).

5. Támogassák a hatékony digitális tanítást és tanulást azzal, hogy naprakész tanárképző programokon és a minőségi nyitott oktatási segédanyagokhoz való jobb hozzáféréseken és azok eredményesebb használatán keresztül biztosítják, hogy maguk a tanárképzést végző oktatók és a tanárok is elsajátítsák a digitális jártasság kellő szintjét és megtanulják, hogyan segítsenek a diákoknak a digitális források megfontolt és biztonságos használatában, és hogyan irányítsák jobban az egyéni tanulási folyamatokat;
6. Aknázzák ki az uniós eszközök, például az Erasmus+ program és adott esetben az Európai Szociális Alap nyújtotta finanszírozási lehetőségeket a következők céljára:
 - i. a tagállamok arra irányuló szakpolitikáinak támogatása, hogy a tanári alapképzésnek és a tanárok szakmai továbbképzésének a minőségét javítsák, valamint
 - ii. a leendő tanárok, a tanári személyzet és a tanárképzést végző oktatók mobilitásának előmozdítása, továbbá a tanárképzés terén a stratégiai partnerségek, a szakpolitikai kísérletek és az előrettekintő projektek ösztönzése, különösen az új módszerek tesztelésének és a kompetencia-keretrendszerek gyakorlatba való átültetésének lehetővé tétele érdekében;

FELKÉRI A TAGÁLLAMOKAT ÉS A BIZOTTSÁGOT, HOGY:

1. A nyitott koordinációs módszer keretein belül a lehető legjobban használják ki az *Oktatás és képzés 2020* struktúráit a tényeken alapuló szakpolitikai döntéshozatal erősítése, valamint a sikeres szakpolitikai gyakorlat kialakítása és megismertetése érdekében a következők tekintetében:
 - hatékony tanárképző programok, melyek a tanári alapképzésre összpontosítanak és foglalkoznak a tanítás együttműködésen alapuló megközelítésének kérdésével,
 - a vállalati szakoktatók szakmai fejlődése, tekintettel jelentős szerepükre a magas színvonalú tanulószervezéses gyakorlati képzések nyújtásában és egyéb munkaalapú tanulási módszerek átadásában,
 - a tanárképzési tantervek relevanciájának javítása, valamint a tanárok és oktatók szakmai készségeinek erősítése, adott esetben a munkáltatókkal – többek között vállalatokkal – való szorosabb együttműködés révén;
2. Hasznosítsák a témába vágó tanulmányok és felmérések – például a TALIS⁽¹⁾ – eredményeit, hogy tekintetbe tudják venni a tanárok és az oktatási-nevelési intézményvezetők tanárképzésre vonatkozó nézeteit és véleményét a szakpolitika formálásában;
3. Határozzanak meg – kutatások útján – olyan példaértékű, valóban hatékony módszereket és gyakorlatokat, amelyekkel a tanárok segíteni tudnak a diákoknak abban, hogy a mai többdimenziós tanulási környezetben hatékonyan tanuljanak;

FELKÉRI A BIZOTTSÁGOT, HOGY:

1. Építsen ki tanári közösségeket – különös tekintettel a leendő és az újonnan felvett tanárookra – a tanárok számára létrehozott már meglévő európai platformok (pl. eTwinning) segítségével annak érdekében, hogy továbbfejlesszék a tanítási módszerekkel kapcsolatos, társak közötti uniós szintű együttműködést;
2. Támogassa az olyan partnerek, hálózatok és szervezetek közötti együttműködést, amelyek tapasztalatuk és a know-how átadásával segítséget tudnak nyújtani a hatékony tanárképző programok megtervezéséhez, különös tekintettel az alapképzési programokra.

⁽¹⁾ Az OECD nemzetközi felmérése a tanításról és a tanulásról.

MELLÉKLET

Szakpolitikai háttér

1. Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 165. és 166. cikke.
2. Az Európai Parlament és a Tanács 2006. december 18-i ajánlása az egész életen át tartó tanuláshoz szükséges kulcskompetenciákról ⁽¹⁾.
3. A Tanács és a tagállamok kormányainak a Tanács keretében ülésező képviselői által elfogadott 2007. november 15-i következtetések a tanárképzés minőségének javításáról ⁽²⁾.
4. A Tanács 2009. május 12-i következtetései az oktatás és képzés terén folytatott európai együttműködés 2020-ig terjedő időszakra vonatkozó stratégiai keretrendszerének („Oktatás és képzés 2020”) létrehozásáról.
5. A Tanács 2009. november 26-i következtetései a tanárok és az iskolavezetők szakmai továbbképzéséről ⁽³⁾.
6. A 2010. december 7-i bruges-i közlemény, és a Tanács és a tagállamok kormányainak a Tanács keretében ülésező képviselői által elfogadott következtetések a szakoktatás és szakképzés területén való fokozott európai együttműködés 2011–2020-as időszakra vonatkozó prioritásairól ⁽⁴⁾.
7. A Tanács 2011. november 28-i állásfoglalása a felnőttkori tanulásra vonatkozó megújított európai cselekvési programról ⁽⁵⁾.
8. A Tanács 2012. november 26-i következtetései az oktatás és a képzés szerepéről az Európa 2020 stratégiában – az oktatás és a képzés hozzájárulása a gazdasági fellendüléshez, a növekedéshez és a foglalkoztatáshoz ⁽⁶⁾.
9. A Tanács 2013. február 15-i következtetései a „Gondoljuk újra az oktatást: beruházás a készségekbe a jobb társadalmi-gazdasági eredmények érdekében” című bizottsági közleményre és a 2013. évi éves növekedési jelentésre adott válaszként megfogalmazott, az oktatásba és a képzésbe irányuló beruházásról ⁽⁷⁾.
10. A Tanács 2013. november 25-i következtetései a hatékony oktatásügyi vezetésről ⁽⁸⁾.
11. Az Európai Parlament és a Tanács 2013. december 11-i 1288/2013/EU rendelete az „Erasmus+” elnevezésű uniós oktatási, képzési, ifjúsági és sportprogram létrehozásáról ⁽⁹⁾.
12. A Tanács 2014. február 24-i következtetései a készségek terén eszközölt beruházásokat szolgáló hatékony és innovatív oktatásról és képzésről – a 2014. évi európai szemeszter támogatásáról ⁽¹⁰⁾.

Egyéb háttér

1. A Bizottság 2012. november 20-i „Gondoljuk újra az oktatást: beruházás a készségekbe a jobb társadalmi-gazdasági eredmények érdekében” című közleménye.
2. Az Eurydice 2013. évi jelentése az európai tanárokról és nevelési-oktatási intézményvezetőkre vonatkozó legfőbb adatokról (Key Data on Teachers and School Leaders in Europe).

⁽¹⁾ HL L 394., 2006.12.30., 10. o.

⁽²⁾ HL C 300., 2007.12.12., 6. o.

⁽³⁾ HL C 302., 2009.12.12., 6. o.

⁽⁴⁾ HL C 324., 2010.12.1., 5. o.

⁽⁵⁾ HL C 372., 2011.12.20., 1. o.

⁽⁶⁾ HL C 393., 2012.12.19., 5. o.

⁽⁷⁾ HL C 64., 2013.3.5., 5. o.

⁽⁸⁾ HL C 30., 2014.2.1., 2. o.

⁽⁹⁾ HL L 347., 2013.12.20., 50. o.

⁽¹⁰⁾ HL C 62., 2014.3.4., 4. o.

A Tanács következtetései (2014. május 20.) a többnyelvűségről és a nyelvi kompetenciák fejlesztéséről

(2014/C 183/06)

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

TEKINTETTEL:

- az Európai Unió működéséről szóló szerződés 165. és 166. cikkére,
- az Európai Tanács 2002. március 15–16-i barcelonai ülésén elfogadott következtetésekre, melyek az alapkészségek elsajátításának javítására, különösen legalább két idegen nyelv igen fiatal életkorban kezdődő oktatására, valamint egy Nyelvi Kompetenciamutató létrehozására szólítottak fel⁽¹⁾,
- az Európai Nyelvi Kompetenciamutatóról szóló, 2006. május 19-i tanácsi következtetésekre⁽²⁾,
- az oktatás és képzés terén folytatott európai együttműködés stratégiai keretrendszeréről („Oktatás és képzés 2020”) szóló, 2009. május 12-i tanácsi következtetésekre, amelyekben kiemelt szerepet kap a nyelvi kompetencia fejlesztése⁽³⁾,
- a mobilitást növelő nyelvi kompetenciákról szóló, 2011. november 28–29-i tanácsi következtetésekre, amelyekben a Tanács kiemelte az idegen nyelvek megfelelő ismeretének mint kulcskompetenciának a fontosságát, amely elengedhetetlen a modern világban és a munkaerőpiacon való boldoguláshoz⁽⁴⁾,
- az „Erasmus+” program létrehozásáról szóló, 2013. december 11-i 1288/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletre⁽⁵⁾, amely többek között a nyelvek oktatásának és tanulásának fejlesztését célozza.

ÉS KÜLÖNÖS TEKINTETTEL A KÖVETKEZŐKRE:

- a többnyelvűségről szóló 2008. május 22-i tanácsi következtetésekre, amelyekben a Tanács felszólította a tagállamokat, hogy közös munkával fokozzák a többnyelvűséggel kapcsolatos európai együttműködést, és tegyenek megfelelő lépéseket a hatékony nyelvtanítás javítása érdekében⁽⁶⁾,
- az európai többnyelvűségi stratégiáról szóló, 2008. november 21-i tanácsi állásfoglalásra, amelyben a Tanács felkéri a tagállamokat, hogy támogassák a többnyelvűséget a versenyképesség, a mobilitás és a foglalkoztathatóság növelése, valamint a kultúrák közötti párbeszéd elmélyítése érdekében⁽⁷⁾.

FIGYELEMBE VÉVE AZ ALÁBBIKAT:

1. A nyelvi sokszínűség az európai kultúra és a kultúrák közötti párbeszéd alapvető eleme, az anyanyelvtől eltérő nyelven folytatott kommunikáció képessége pedig elismerten az egyik olyan kulcskompetencia, amelynek megszerzésére a polgároknak törekedniük kell⁽⁸⁾.
2. A nyelvtanulást és -oktatást befolyásoló nemzeti tényezőkkel és az ezeket érintő jogszabályokban és gyakorlatokban megfigyelhető jelentős mértékű különbségekkel együtt Európa nyelvi térképe összetett és sokszínű.
3. A nyelvi kompetenciák a foglalkoztatást és növekedést célzó *Európa 2020* stratégia célkitűzéseivel összhangban hozzájárulnak az európai polgárok, különösen a fiatalok mobilitásához, foglalkoztathatóságához és személyes fejlődéséhez.
4. Sok európai fiatalnak lehetne még javítani a nyelvtudását, és az elmúlt évtizedekben elért előrehaladás ellenére az országok között még mindig jelentős eltérések tapasztalhatók a nyelvtanulási lehetőségek tekintetében.
5. Sok modern nyelvnek valamelyik klasszikus nyelv – például az ógörög vagy a latin – az őse, ezért ezek tanulása segítheti a nyelvtanulást, és közös örökségünk megőrzéséhez is hozzájárulhat.

⁽¹⁾ SN 100/1/02 REV 1, 19. o., 44. pont, második francia bekezdés.⁽²⁾ HL C 172., 2006.7.25., 1. o.⁽³⁾ HL C 119., 2009.5.28., 2. o.⁽⁴⁾ HL C 372., 2011.12.20., 27. o.⁽⁵⁾ HL L 347., 2013.12.20., 50. o.⁽⁶⁾ HL C 140., 2008.6.6., 14. o.⁽⁷⁾ HL C 320, 2008.12.16., 1. o.⁽⁸⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2006. december 18-i ajánlása az egész életen át tartó tanuláshoz szükséges kulcskompetenciákról (HL L 394., 2006.12.30., 10. o.).

EGYETÉRT ABBAN, HOGY:

1. Az EU-nak és a tagállamoknak fel kellene mérniük a nyelvi kompetenciák fejlesztésében eddig elért eredményeket, és ehhez minden országnak a saját nemzeti háttérének és körülményeinek megfelelően hozzá kell járulnia.
2. A nyelvi kompetenciák felmérése segítheti a többnyelvűség előmozdítását és a hatékony iskolai nyelvoktatást és nyelvtanulást.
3. A nyelvi kompetenciák felmérésére a mellékletben ismertetettek alapján kerülhet sor, mind a négy nyelvi készségre, azaz az olvasott szöveg értésére, az íráskészségre, a hallott szöveg értésére és a beszéd-készségre kiterjedően.
4. A nyelvi kompetenciák felmérése az alábbiak szerint történhetne:
 - i. a felmérést uniós szinten lehetne megszervezni;
 - ii. a felmérésben, a nemzeti körülményeknek megfelelően, figyelembe lehetne venni a tagállami adatokat, amennyiben azok rendelkezésre állnak;
 - iii. a lehető legjobb összehasonlíthatóság érdekében a felmérést egy tagállami szakértőkből álló csoport támogatásával, valamint a mutatókkal és referenciaértékekkel foglalkozó állandó csoporttal együttműködésben lehetne megszervezni;
 - iv. a felmérést az „Erasmus+” program keretében lehetne finanszírozni, az 1288/2013/EU rendelet⁽¹⁾ vonatkozó rendelkezéseinek megfelelően, az éves költségvetési eljárást figyelembe véve;
 - v. a felmérést úgy lehetne megszervezni, hogy az iskolák részéről minimális erőforrásokat igényeljen, a tagállamok számára pedig minimális jelentéstételi kötelezettséget jelentsen.

FELKÉRI A TAGÁLLAMOKAT, HOGY A SZUBSZIDIARITÁS ELVÉT KELLŐKÉPPEN FIGYELEMBE VÉVE ÉS A NEMZETI KÖRÜLMÉNYEKSEL ÖSSZHANGBAN:

1. Fogadjanak el a többnyelvűség előmozdítására, valamint a nyelvoktatás és a nyelvtanulás minőségének és hatékonyságának javítására irányuló intézkedéseket – többek között legalább két, az oktatás fő nyelvétől (nyelveitől) eltérő nyelv fiatal életkorban kezdődő oktatása, valamint a nyelvi kompetenciák fejlesztésére vonatkozó innovatív megközelítésekben rejlő lehetőségek feltárása révén –, és tökéletesítsék ezen intézkedéseiket.
2. Törekedjenek a nyelvtudás szintjének a melléklettel összhangban történő felmérésére irányuló, megfelelő módszerek kidolgozására.
3. Dolgozzanak ki olyan intézkedéseket, amelyek támogatják a migráns háttérű gyermekeket és felnőtteket abban, hogy elsajátítsák a fogadó ország hivatalos nyelvét (nyelveit).
4. Használják ki az Erasmus+ programban, valamint az európai strukturális és beruházási alapokban rejlő lehetőségeket e célok elérése érdekében.
5. Vegyék igénybe nagyobb mértékben a nyelvtanulás támogatására és előmozdítására hivatott európai átláthatósági eszközöket és kezdeményezéseket, például a közös európai nyelvi referenciakeretet, az Europass-t, az európai nyelvtanulási naplót és az Európai Nyelvi Díjat.

FELKÉRI A TAGÁLLAMOKAT, HOGY A BIZOTTSÁG TÁMOGATÁSÁVAL:

1. Osszák meg egymással tapasztalataikat és legjobb gyakorlataikat a nyitott koordinációs módszer segítségével annak érdekében, hogy fejlődjön a nyelvtanulás és -oktatás hatékonysága és minősége.
2. Ismerjék el azt a szerepet, amelyet a nem formális és az informális tanulás tölthet be a nyelvtanulásban, annak feltérképezése révén, hogy hogyan lehet elismerni és érvényesíteni az ilyen módon elsajátított nyelvi kompetenciákat a nem formális és az informális tanulás eredményeinek érvényesítéséről szóló, 2012. évi tanácsi ajánlással⁽²⁾ összhangban.
3. Tárják fel, hogyan lehetne növelni a nyelvtanulás vonzerejét és biztosítani a nyelvtanulás iránti szilárdabb elkötelezettséget – többek között az információs és kommunikációs technológiák, valamint a nyitott oktatási segédanyagok használata révén –, annak érdekében, hogy csökkenjen azon nyelvtanulók száma, akik megszakítják nyelvi tanulmányaikat, még mielőtt megfelelő szintű tudásra tennének szert.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2013. december 11-i 1288/2013/EU rendelete az „Erasmus+” elnevezésű uniós oktatási, képzési, ifjúsági és sportprogram létrehozásáról, valamint az 1719/2006/EK, az 1720/2006/EK és az 1298/2008/EK határozat hatályon kívül helyezéséről (HL L 347., 2013.12.20., 50. o.).

⁽²⁾ HL C 398, 2012.12.22., 1. o.

FELKÉRI A BIZOTTSÁGOT, HOGY:

1. Vizsgálja meg a nyelvi kompetenciák tagállamokban történő felmérésének a megvalósíthatóságát – többek között tagállami adatok felhasználásával, amennyiben azok rendelkezésre állnak –, egy tagállami szakértőkből álló csoport támogatásával, valamint a mutatókkal és referenciaértékekkel foglalkozó állandó csoporttal együttműködésben.
2. Az összehasonlíthatóság javítása érdekében a tagállamokkal és az Eurostattal közösen, az európai statisztikai rendszer keretében tárja fel, hogy hogyan egészíthetők ki a harmadik nyelvet⁽¹⁾ tanuló, középfokú oktatásban részt vevő tanulók számára vonatkozó, meglévő uniós adatok a barcelonai célkitűzés ambícióival és az *Oktatás és képzés 2020* kerettel összhangban.
3. Folytassa és fokozza az olyan, e téren aktív egyéb szervezetekkel való együttműködést, mint az Európa Tanács és az ahhoz tartozó, Élő Nyelvek Európai Központja.

⁽¹⁾ A harmadik nyelv az iskolában oktatott bármelyik modern nyelv lehet. A tagállamok azon tanulók százalékos arányát is megadhatják, akik harmadik nyelvként ógörögöt és/vagy latint tanulnak. Összegyűjthetők továbbá az oktatott nyelvek számára, valamint az arra vonatkozó adatok is, hogy az említett nyelvek kötelező vagy választható tantárgyak-e.

MELLÉKLET

A nyelvi kompetenciák felmérése

A nyelvi kompetenciák felmérése a következőkön alapul:

Azoknak a 15 éves – vagy a nemzeti körülményektől függően adott esetben 14 vagy 16 éves ⁽¹⁾ – tanulóknak a százalékos aránya, akik a második tanult nyelvből ⁽²⁾ eljutnak az önálló nyelvhasználó szintjére.

Az *önálló nyelvhasználó* fogalma legalább a közös európai nyelvi referenciakeretben (CEFR) meghatározott B1 szintnek ⁽³⁾ felel meg.

Az adatokat olyan uniós szintű felmérés keretében lehetne összegyűjteni, amely az oktatási rendszerekben oktatott második nyelv(ek) ismeretét értékeli, majd a maximális összehasonlíthatóságot biztosító formában lehetne bemutatni. Ehelyett tagállami adatok is felhasználhatók, amennyiben CEFR-kompatibilisek.

A nemzeti pontszámok a négy komponens egyszerű átlaga alapján kerülnek összesítésre: olvasott szöveg értése, íráskészség, hallott szöveg értése és beszéd-készség. Az eredmény a nemzeti pontszámok súlyozott átlaga, amely figyelembe veszi az egyes tagállamok lakosságának létszámát.

⁽¹⁾ Így biztosított lesz az adatok maximális összehasonlíthatósága.

⁽²⁾ Az oktatás fő nyelve(i) tekintendő(k) első nyelv(ek)nek, a további nyelvek közül pedig a legszélesebb körben oktatott nyelv tekintendő második tanult nyelvnek. Minden tagállamnak meg kell határoznia, hogy esetében mely nyelveket kell első, illetve második nyelvnek tekinteni.

Kizárólag az EU valamelyik hivatalos nyelve tekinthető második nyelvnek.

⁽³⁾ B1 (önálló nyelvhasználó):

Megérti a fontosabb információkat olyan világos, standard szövegekben, amelyek ismert témákról szólnak, és gyakori helyzetekhez kapcsolódnak a munka, az iskola, a szabadidő stb. terén. Elboldogul a legtöbb olyan helyzetben, amely a nyelvterületre történő utazás során adódik. Egyszerű, összefüggő szöveget tud alkotni olyan témákban, amelyeket ismer, vagy amelyek az érdeklődési körébe tartoznak. Le tud írni élményeket és eseményeket, álmokat, reményeket és ambíciókat, továbbá röviden meg tud indokolni és magyarázni különböző álláspontokat és terveket.

A Tanács következtetései (2014. május 20.) az oktatást és képzést támogató minőségbiztosításról

(2014/C 183/07)

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

EMLÉKEZTETVE E KÖVETKEZTETÉSEK POLITIKAI HÁTTERÉRE, AMELY E FELJEGYZÉS MELLÉKLETÉBEN SZEREPEL,

ÜDVÖZLI:

az európai oktatási és képzési rendszerekben a folyamatos minőségjavítás kultúrájának kialakításában elért – az eltérő kiindulási pontok miatt különböző mértékű – eredményeket, amelyekre rávilágít néhány, nemrégiben megjelent bizottsági jelentés is ⁽¹⁾.

ÚGY VÉLI, HOGY:

1. a jobb munkahelyekre, az erőteljesebb növekedésre és a fokozottabb versenyképességre való törekvésben kulcsszerepet játszó uniós oktatási és képzési rendszerek jelentős kihívásokkal szembesülnek, amelyek a minőség folyamatos javításával oldhatók csak meg. Ezek a kihívások magukban foglalják többek között a következőket: az oktatásban és a képzésben való részvétel lehetőségének bővítése, a lemorzsolódás csökkentése, az oktatásban és képzésben való bentartás arányának növelése, az innovatív tanulás támogatása és annak biztosítása, hogy a tanulók – szociális és gazdasági háttérüktől függetlenül – elsajátítsák a befogadó társadalomhoz, az aktív polgársághoz, az egész életen át tartó tanuláshoz és a foglalkoztatathatósághoz szükséges ismereteket, készségeket és kompetenciákat;
2. a minőségbiztosítási mechanizmusok fontos szerepet játszhatnak annak elősegítésében, hogy az oktatási és képzési intézmények és a politikaformálók megfeleljenek ezeknek a kihívásoknak, mégpedig annak biztosítása révén, hogy az oktatási és képzési rendszerek és az egyes intézmények színvonala a céloknak megfelelő legyen. A minőségbiztosítás – kormányzati és intézményi intézkedések részeként – alátámasztja az ismeretek, a készségek, a kompetenciák és a képesítések relevanciájába és minőségébe vetett bizalmat és növeli ezek átláthatóságát, amely az oktatási és képzési intézmények és szolgáltatók minőségébe vetett bizalmon alapul;
3. az európai minőségbiztosítási eszközök az európai képesítési keretrendszerrel, az európai felsőoktatási térség képesítési keretrendszerével és a hozzájuk kapcsolódó nemzeti képesítési keretrendszerekkel együtt hozzájárultak a minőségkultúrának az oktatási és képzési intézményekben való kialakításához, ami szintén elősegítette a határokon átnyúló és a rendszerek közötti, tanulási célú és munkavállalói mobilitást;
4. a felsőoktatásban és a szakképzésben szerzett tapasztalatok alapján a rugalmas minőségbiztosítási eljárások képesek támogatni a minőség javítását a formális és a nem formális tanulás területén az oktatás és képzés minden ágazatában, továbbá képesek figyelembe venni az olyan, egyre fontosabb jelenségeket, mint a nyitott oktatási segédanyagok és a határokon átnyúló oktatás ⁽²⁾, a franchise rendszerben működő oktatási intézményeket is beleértve;

EGYETÉRT ABBAN, HOGY:

1. az oktatás és képzés minden ágazatában számos lehetőség kínálkozik a minőségbiztosítás olyan hatékonyabb megközelítéseinek kidolgozására, amelyek túllépik az „ellenőrzési listákon” alapuló megközelítést, és a tanítás és a tanulás szerves részévé váló valódi minőségjavítási kultúra kialakításának irányába történő olyan elmozdulást jelentenek, ami a színvonal és a tanulási eredmények javulását eredményezheti;
2. a minőségbiztosításnak – a folyamatos minőségjavítás keretében – támogatnia kell az oktatási és képzési rendszereknek az uniós és nemzeti reformtervekkel összhangban álló reformját;
3. a felsőoktatás területén a minőségbiztosítás – különösen a belső minőségbiztosítás – egyre hatékonyabban támogatja a felsőoktatási intézményeket céljaik elérésében. A külső minőségbiztosítás kialakítása a tagállamok között – nemzeti igényeknek és körülményeknek megfelelően – eltérő képet mutat, amelyen belül többek között a programakkreditáció és az intézményi szintű értékelés járul hozzá a bizalom növeléséhez és a színvonal javulásához. A külső minőségbiztosítás keretében egyre nagyobb hangsúlyt kap az intézményi

⁽¹⁾ Lásd a mellékletet („Egyéb háttér”).

⁽²⁾ A *határokon átnyúló oktatás* felsőoktatási szolgáltatások külföldön történő nyújtását foglalja magában kitelepített kampuszok révén, illetve egy szolgáltató és egy fogadó intézmény közötti franchise vagy érvényesítési megállapodás keretében;

szintű értékelés, amely lehetővé teszi a felsőoktatási intézmények számára, hogy az általuk nyújtott oktatást rugalmasabbá tegyék annak érdekében, hogy reagálhassanak saját igényeikre, valamint a diákjaik, a munkaerőpiac és a társadalom támasztotta igényekre;

4. ugyanezen a területen a minőségbiztosításra irányuló, határokon átnyúló együttműködés elengedhetetlenül fontos szerepet tölt be a bizalom kialakításában, a minőségi előírások javításában, a tanulási célú mobilitás támogatásában, a közös programokat illetően kedvezőbb környezet kialakításában, valamint a határokon átnyúló és a franchise rendszerű felsőoktatás zökkenőmentes működéséhez való hozzájárulásban. Ösztönözné a minőségbiztosítás európai dimenziójának kialakulását, valamint megkönnyítené a közös programok határokon átnyúló értékelését és a velük kapcsolatos eljárások egyszerűsítését, ha az európai felsőoktatási minőségbiztosítási nyilvántartáson keresztül a minőségbiztosítási szervezetek lehetőséget kapnának arra is, hogy határokon átnyúló minőségbiztosítási szolgáltatásokat nyújtsanak, a nemzeti követelmények egyidejű betartásával;
5. a szakképzés területén a szakképzés európai minőségbiztosítási referenciakeretének hálózata⁽¹⁾ révén kidolgozott iránymutatási eszközök és képzési anyagok elősegítették, hogy a tagállamokban előrelépés történjen a minőségkultúra kialakításában. A legtöbb tagállam már bevezetett a szakképzés európai minőségbiztosítási referenciakeretével összhangban lévő nemzeti minőségbiztosítási megközelítést, illetve jelenleg dolgozik e megközelítés kialakításán. Fokozott erőfeszítéseket kell tenni különösen annak biztosítása érdekében, hogy a minőségbiztosítási eljárások nagyobb mértékben vegyék figyelembe a tanulási eredményeket és megfeleljenek a nem formális tanulás és a munka alapú tanulás sajátosságainak akár formális, akár nem formális keretek között, a nemzeti körülményeknek megfelelően;
6. a szakképzés európai minőségbiztosítási referenciakeretével kapcsolatban szerzett tapasztalatok alapul szolgálhatnak egy átfogó minőségbiztosítási megközelítés kialakításához a felnőttoktatás területén;
7. a különböző ágazatokban, valamint az e-tanulás különböző formáit is magában foglaló nem formális és informális tanulás eredményeinek érvényesítésére irányuló intézkedésekben a minőségbiztosítási rendszerek közötti nagyobb átláthatóság szintén elősegítené a bizalomépítést, továbbá támogatná az ágazatok és az országok közötti átjárhatóságot;

FELKÉRI A TAGÁLLAMOKAT, HOGY NEMZETI GYAKORLATUKNAK MEGFELELŐEN ÉS A SZUBSZIDIARITÁS KELLŐ FIGYELEMBEVÉTELE MELLETT MŰKÖDJENEK EGYÜTT AZ ÉRDEKELT FELEKKEL AZ ALÁBBI CÉLOKBÓL:

1. a minőségjavítás kultúrájának kialakítása és előmozdítása az oktatás és képzés egészében, a tanulók által elsajátított ismeretek, készségek és kompetenciák színvonalának és a tanulási folyamat minőségének javítása céljából, és megfelelően alkalmazva a minőségbiztosítást célzó európai eszközöket;
2. a minőségbiztosítási intézkedések kapacitásának erősítése az oktatás és képzés terén kibontakozó olyan jelenlegi és jövőbeli fejlemények kezelése céljából, mint például az e-tanulás minden formája, továbbá annak biztosítása, hogy a minőségbiztosítási szervezetek hatásköre e tekintetben kellően rugalmas legyen;
3. nagyobb átláthatóság biztosítása a minőségértékelések eredménye tekintetében;
4. az Erasmus+ program keretében rendelkezésre álló finanszírozási lehetőségek kiaknázása olyan innovatív transznacionális projektek kidolgozása céljából, amelyek növelik a minőségbiztosítás arra irányuló kapacitását, hogy Unió-szerte az oktatás és képzés valamennyi szintjén támogassa a fenntartható reformokat, továbbá – adott esetben – az európai strukturális és beruházási alapok felhasználása minőségbiztosítással rendelkező oktatási és képzési rendszerek kialakításának ösztönzésére;
5. a minőségbiztosításon keresztül az oktatás és képzés egészében a színvonalas oktatás ösztönzése;
6. a bolognai folyamat keretében az európai felsőoktatási minőségbiztosítási normák és útmutatások folyamatban lévő felülvizsgálatának a támogatása, azok egyértelműségének, alkalmazhatóságának és hasznosságának, valamint hatályának javítása érdekében, a minőségre vonatkozó előírások szigorítására helyezve a hangsúlyt;
7. adott esetben a minőségbiztosítási szervek közötti határokon átnyúló együttműködés ösztönzése az oktatás és képzés minden ágazata és minden formája tekintetében;
8. a nemzeti minőségbiztosítási szervezetek részéről nyújtott támogatás révén a külföldön kampuszokkal rendelkező és franchise rendszerben kurzusokat nyújtó felsőoktatási intézmények által nyújtott oktatás megfelelő színvonalának biztosítása a küldő és a fogadó ország minőségbiztosítási szervezetei közötti szorosabb együttműködés révén, vagy lehetővé téve az európai felsőoktatási minőségbiztosítási nyilvántartásban (EQAR) szereplő szervezetek számára, hogy értékeljék a határokon átnyúló és franchise rendszerben oktatást kínáló intézményeket azzal a céllal, hogy teljesüljenek a minőséggel kapcsolatos elvárások, továbbá hogy ösztönzést kapjon a határokon átnyúló együttműködés és az egymástól való tanulás;

⁽¹⁾ A szakképzés európai minőségbiztosítási referenciakerete.

9. a szakképzés európai minőségbiztosítási referenciakerete bevezetésének folytatása azzal a céllal, hogy a tagállamokban és a tagállamok között – így például a szakképzési szolgáltatók szintjén is – kialakuljon egy minőségbiztosítási kultúra, különösen azáltal, hogy erőfeszítések történnek annak érdekében, hogy nemzeti szinten 2015 végére – a bruges-i közleménnyel összhangban – létrejöjjön a szakképzési szolgáltatók közös minőségbiztosítási kerete, amely a nemzeti körülményeknek megfelelően kiterjed a szakképzés keretében zajló iskolai és munkaalapú tanulásra is;
10. annak biztosítása, hogy rendszeresen sor kerüljön a minőségbiztosítási rendszerek, intézkedések és eszközök értékelésére folyamatos fejlődésük és hatékonyságuk javítása érdekében.

FELKÉRI A TAGÁLLAMOKAT ÉS A BIZOTTSÁGOT, HOGY A KÜLÖNBÖZŐ ÁGAZATOK SAJÁTOSSÁGAINAK ÉS EGYEDI KÖVETELMÉNYEINEK, VALAMINT A SAJÁTOS NEMZETI KÖRÜLMÉNYEKNEK A FIGYELEMBEVÉTELÉVEL:

1. Továbbra is támogassák az átláthatóságot és a minőségbiztosítással kapcsolatos ágazati megközelítések egymást kiegészítő jellegét azáltal, hogy az egész életen át tartó tanulás szem előtt tartásával a minőségbiztosítás közös európai elveire építenek, arra törekedve, hogy biztosítsák a tanulók eredményeinek színvonalát, és javítsák az átjárhatóságot az oktatási és képzési ágazatok között. E munka eredményei közé tartozhatnak az alábbiak:
 - a) a tanulási eredményeken alapuló megközelítés fokozottabb alkalmazása a tudás, a készségek, a kompetenciák és a képesítések meghatározásában, megszerzésének biztosításában és felmérésében, az egész életen át tartó tanulás európai képesítési keretrendszerében és a kredit alapú európai eszközökben – így például az ECTS-ben ⁽¹⁾ és az ECVET-ben ⁽²⁾ – rejlő lehetőségekre építve;
 - b) olyan, a már meglévő minőségbiztosítási kereteken alapuló, átlátható minőségbiztosítási intézkedések előmozdítása, amelyek a nem formális és az informális tanulás eredményeinek érvényesítése tekintetében támogatják a megbízható, érvényes és hiteles értékelési módszereket és eszközöket;
 - c) az oktatás és képzés területén, valamint a munka világában az érdekelt felek közötti kapcsolatok és együttműködés elmélyítése, többek között a készségek megfelelő nyomon követése és a készségekre vonatkozó megfelelő előrejelzések kialakítása céljából;
 - d) adott esetben az érdekelt felek – így például az oktatók, a tanulók és a munkaadók – bevonása minőségellenőrzésen keresztül a stratégiai döntéshozatalba, a képesítések kialakításába, valamint a programok kidolgozásába, megvalósításába és nyomon követésébe azzal a céllal, hogy az oktatási és képzési intézményekben biztosítva legyen a minőség folyamatos javítása.
2. Használják ki a minőségbiztosításban rejlő potenciált az európai képesítési keretrendszerhez kapcsolódó nemzeti képesítési keretrendszerek alkalmazásának megerősítésére.
3. Építsenek az európai felsőoktatásban zajló bolognai folyamat keretében folyó munkára annak érdekében, hogy a minőségbiztosításban rejlő lehetőségek kiaknázásával növelhessék a kölcsönös bizalmat és az átláthatóságot mint a valamennyi releváns képesítés zökkenőmentesebb elismerésének irányába való haladás alapját.
4. A felsőoktatás területén megszerzett tapasztalatok figyelembevételével törekedjenek a más ágazatokat, illetve az oktatás és képzés más szintjeit érintő minőségbiztosítási rendszerek országok közötti átláthatóságának fokozására.
5. Vizsgálják meg a minőségbiztosítási intézkedéseket azzal a céllal, hogy megfelelőbben lehessen kezelni a nem formális tanulás és a munkaalapú tanulás minőségével kapcsolatos kérdéseket a tagállami körülményeknek megfelelően, adott esetben többek között a szakképzés európai minőségbiztosítási referenciakeretére építve.
6. Folytassák az e-tanulás minden formájához kapcsolódó minőségbiztosítási kérdéseknek – így például az új tanulási és oktatási módok értékelésének és tanúsításának – a vizsgálatát.
7. Különösen az európai képesítési keretrendszerről szóló legutóbbi bizottsági értékelő jelentés, valamint a szakoktatásban és szakképzésben, illetve a felsőoktatásban alkalmazott minőségbiztosítás terén elért eredményekről szóló jelentések ⁽³⁾ fényében törekedjenek a szakképzés európai minőségbiztosítási referenciakerete és a felsőoktatásban alkalmazott minőségbiztosítás európai eszközei közötti szorosabb koordinációra és ezek tökéletesítésére, mindenekelőtt a tanulási eredményeken alapuló megközelítés alkalmazásával, valamint az olyan átláthatósági eszközök támogatásával, mint például az európai képesítési keretrendszer, az Europass és az európai kreditrendszerek.

⁽¹⁾ Európai felsőoktatási kreditátviteli és -gyűjtési rendszer.

⁽²⁾ Európai szakképzési kreditrendszer.

⁽³⁾ Lásd a mellékletet.

8. A nyitott koordinációs módszer keretében térképezzék fel, hogy a tagállamok hogyan tudják eredményesebbé tenni a minőségbiztosításra irányuló saját rendelkezéseiket és kezdeményezéseiket az iskola előtti nevelés, az iskolai oktatás és a felnőttoktatás területén a más ágazatokban szerzett tapasztalatok figyelembevételével.
9. A nemzetközi szervezetekkel való együttműködés, a kulcsfontosságú nemzetközi partnerekkel való szakpolitikai párbeszéd és világszerte a különböző intézményekkel való partnerségek révén valamennyi ágazatban folytassák a minőségbiztosításra irányuló nemzetközi szintű együttműködés ösztönzését.

FELKÉRI A BIZOTTSÁGOT, HOGY:

1. Folytassa a minőségbiztosítást, az elismerést és a mobilitást támogató uniós átláthatósági eszközök közötti kapcsolatok javítását és szinergiák elmélyítését, az ezen eszközök közötti további komplementaritásra és konvergenciára törekedve, többek között a készségek és képesítések európai térségéről folytatott konzultációk figyelembevételével.
 2. A minden ágazatra kiterjedő európai minőségbiztosítási együttműködésen keresztül folytassa az egymástól való tanulás megszilárdítását, többek között az *Erasmus+* programból történő finanszírozás segítségével.
 3. Térképezze fel annak lehetőségeit, hogy hogyan lehet támogatni a tagállamokat saját minőségbiztosítási rendszereik fejlesztésében úgy, hogy e rendszerek kiterjedjenek a különböző tanulási és oktatási módokra, valamint a különböző ágazatokra, illetve az oktatás és képzés különböző szintjeire is alkalmazhatók legyenek.
-

MELLÉKLET

Politikai háttér

1. Az Európai Parlament és a Tanács 2001. február 12-i ajánlása ⁽¹⁾ az iskolai oktatás minőségének értékelése terén folytatandó európai együttműködésről.
2. A 2005-ben elfogadott európai felsőoktatási minőségbiztosítási normák és iránymutatások, valamint azon miniszterek kötelezettségvállalása e normák és iránymutatások felülvizsgálására, akik részt vettek a bolognai folyamattal foglalkozó, 2012. április 26–27-én Bukarestben tartott miniszteri konferencián.
3. Az Európai Parlament és a Tanács 2006. február 15-i ajánlása ⁽²⁾ a felsőoktatás terén a minőségbiztosítással kapcsolatos további európai együttműködésről.
4. Az Európai Parlament és a Tanács 2008. április 23-i ajánlása ⁽³⁾ az egész életen át tartó tanulás európai képesítési keretrendszerének létrehozásáról, különösen a felsőoktatás, valamint a szakoktatás és szakképzés minőségbiztosítására vonatkozóan az ajánlás III. mellékletében szereplő közös elvek.
5. A Tanács 2009. május 12-i következtetései ⁽⁴⁾ az oktatás és képzés terén folytatott európai együttműködés stratégiai keretrendszeréről (Oktatás és képzés 2020).
6. Az Európai Parlament és a Tanács 2009. június 18-i ajánlása ⁽⁵⁾ a szakoktatás és szakképzés európai minőségbiztosítási referenciakeretének létrehozásáról.
7. A Tanács és a tagállamok kormányainak a Tanács keretében ülésező képviselői által elfogadott, 2010. november 19-i következtetések ⁽⁶⁾ a szakoktatás és -képzés területén való fokozott európai együttműködés 2011–2020-as időszakra vonatkozó prioritásairól.
8. A Tanács 2011. november 28-i következtetései ⁽⁷⁾ a felsőoktatás modernizációjáról.
9. A Tanács 2011. november 28-i állásfoglalása ⁽⁸⁾ a felnőttkori tanulásra vonatkozó megújított európai cselekvési programról.
10. A Tanács 2012. december 20-i ajánlása ⁽⁹⁾ a nem formális és az informális tanulás eredményeinek érvényesítéséről.
11. A Tanács 2013. február 15-i következtetései ⁽¹⁰⁾ az oktatásba és a képzésbe irányuló beruházásról – A „Gondoljuk újra az oktatást: beruházás a készségekbe a jobb társadalmi-gazdasági eredmények érdekében” című bizottsági közleményre és a 2013. évi éves növekedési jelentésre adott válasz.
12. A Tanács 2013. november 25-i következtetései ⁽¹¹⁾ az európai felsőoktatás globális dimenziójáról.
13. Az Európai Parlament és a Tanács 2013. december 11-i 1288/2013/EU rendelete ⁽¹²⁾ az „Erasmus+” elnevezésű uniós oktatási, képzési, ifjúsági és sportprogram létrehozásáról.
14. A Tanács 2014. február 24-i következtetései ⁽¹³⁾: A készségek terén eszközölt beruházásokat szolgáló hatékony és innovatív oktatás és képzés – a 2014. évi európai szemeszter támogatása.

⁽¹⁾ HL L 60., 2001.3.1., 51. o.

⁽²⁾ HL L 64., 2006.3.4., 60. o.

⁽³⁾ HL C 111., 2008.5.6., 7. o.

⁽⁴⁾ HL C 119., 2009.5.28., 2. o.

⁽⁵⁾ HL C 155., 2009.7.8., 1. o.

⁽⁶⁾ HL C 324., 2010.12.1., 5. o.

⁽⁷⁾ HL C 372., 2011.12.20., 36. o.

⁽⁸⁾ HL C 372., 2011.12.20., 1. o.

⁽⁹⁾ HL C 398., 2012.12.22., 1. o.

⁽¹⁰⁾ HL C 64., 2013.3.5., 5. o.

⁽¹¹⁾ HL C 28., 2014.1.31., 2. o.

⁽¹²⁾ HL L 347., 2013.12.20., 50. o.

⁽¹³⁾ HL C 62., 2014.3.4., 4. o.

Egyéb háttér

1. A 2000. májusi európai jelentés az iskolai oktatás minőségéről – tizenhat minőségi mutató.
 2. Az Eurydice-tanulmány: A kötelező oktatást nyújtó európai iskolák értékelése (2004).
 3. Az európai felsőoktatási intézményekben az oktatás és a tanulás minőségének javításáról szóló, a felsőoktatás korszerűsítésével foglalkozó magas szintű munkacsoport által készített 2013. júniusi jelentés.
 4. A felnőttoktatási minőségbiztosításról készített 2003-as tanulmány és a felnőttkori tanulás minőségével foglalkozó tematikus munkacsoport 2013. október 24-i jelentése.
 5. A Bizottságnak az Európai Parlamenthez és a Tanácshoz címzett 2013. december 19-i jelentése az európai képesítési keretrendszer (EKKR) értékeléséről – Az egész életen át tartó tanulás európai képesítési keretrendszerének létrehozásáról szóló európai parlamenti és tanácsi ajánlás végrehajtása.
 6. A Bizottságnak az Európai Parlamenthez, a Tanácshoz, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottsághoz és a Régiók Bizottságához címzett 2014. január 28-i jelentése a felsőoktatásban a minőségbiztosítás terén elért eredményekről.
 7. A Bizottságnak az Európai Parlamenthez és a Tanácshoz címzett 2014. január 28-i jelentése a szakoktatás és szakképzés európai minőségbiztosítási referenciakeretének létrehozásáról szóló 2009. június 18-i európai parlamenti és tanácsi ajánlás végrehajtásáról.
-

A Tanács következtetései (2014. május 21.) a fenntartható Európa stratégiai erőforrásául szolgáló kulturális örökségről

(2014/C 183/08)

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

ELISMERVE, HOGY:

1. A szerződés kimondja, hogy az Unió biztosítja Európa kulturális örökségének megőrzését és további gyarapítását.
2. A kulturális örökség a múlt által ránk hagyott források összessége – legyen az tárgyi, szellemi vagy digitális (eleve digitális vagy digitalizált) formátumú –, beleértve a műemlékeket, lelőhelyeket, tájakat, készségeket, gyakorlatokat, tudást és az emberi kreativitás megnyilvánulásait, valamint azokat a gyűjteményeket, amelyeket olyan köz-, illetve magánszervezetek őriznek és tartanak fenn, mint a múzeumok, a könyvtárak és az archívumok. A kulturális örökség az idő folyamán az emberek és környezetük közötti interakció révén alakult ki és folyamatosan bővül. E források kulturális, környezeti, társadalmi és gazdasági szempontból kiemelkedő értéket képeznek a társadalom számára, fenntartható kezelésük ezért a 21. század stratégiai döntését jelenti.
3. A kulturális örökség olyan felbecsülhetetlen érték Európa számára, amely egyben az európai projekt alapvető alkotóelemét jelenti.
4. A nem reprodukálható kulturális örökség, amely egyedülálló, pótolhatatlan és mással fel nem cserélhető, napjaink modern életének minden területét érintő kulturális, környezeti, társadalmi, gazdasági és technológiai átalakulásokhoz köthető, komoly kihívásokkal szembesül;

HANGSÚLYOZVA, HOGY:

5. A kulturális örökség fontos szerepet tölt be a társadalmi tőke megteremtésében és fejlesztésében, mivel képes:
 - a) ösztönözni és elősegíteni a polgárok közéletben való részvételét;
 - b) javítani az életminőséget, valamint az egyének és közösségek jólétét;
 - c) előmozdítani a sokszínűséget és a kultúrák közötti párbeszédet azáltal, hogy hozzájárul egy tágabb közösséghez való tartozás érzésének erősítéséhez, valamint a népek közötti megértés és tisztelet erősítéséhez;
 - d) hozzájárulni a társadalmi egyenlőtlenségek csökkentéséhez, illetve a társadalmi befogadás, a kulturális és társadalmi szerepvállalás, valamint a nemzedékek közötti párbeszéd és a társadalmi kohézió előmozdításához;
 - e) lehetőséget nyújtani a készségek, a tudás, a kreativitás és az innováció fejlesztésére;
 - f) hatékony oktatási eszközként szolgálni a formális, nem formális és informális oktatásban, illetve az egész életen át tartó tanulásban és a képzésben.
6. A kulturális örökségnek – többek között a kulturális és a kreatív ágazat szerves részeként – fontos gazdasági hatása van, mivel egyebek mellett:
 - a) az inkluzív helyi és regionális fejlesztés meghatározó hajtóerejét képezi, és jelentős externáliákat teremt különösen a fenntartható kulturális turizmus elősegítése révén;
 - b) előmozdítja a fenntartható vidék- és városfejlesztést, illetve -regenerációt, amit számos európai régió és város kezdeményezései is tükröznek;
 - c) változatos munkalehetőségeket teremt.
7. a kulturális örökség fontos szerepet tölt be az intelligens, fenntartható és inkluzív növekedést célzó Európa 2020 stratégia célkitűzéseinek megvalósításában, mivel társadalmi és gazdasági hatásai vannak, és mivel hozzájárul a környezeti fenntarthatósághoz;
8. a kulturális örökség a kultúrpolitikán felül számos közpolitikát érint, melyek között említendők a regionális fejlesztésre, a társadalmi kohézióra, a mezőgazdaságra, a tengerügyre, a környezetvédelemre, az idegenforgalomra, az oktatásra, a digitális menetrendre, valamint a kutatásra és az innovációra vonatkozó szakpolitikák; E szakpolitikák közvetlen vagy közvetett hatással vannak a kulturális örökségre, a kulturális örökség pedig kiváló lehetőségeket biztosít céljainak megvalósításához. Ezeket a lehetőségeket ezért teljes mértékben el kell ismerni és fejleszteni kell;

FELKÉRI A TAGÁLLAMOKAT ÉS A BIZOTTSÁGOT, HOGY SAJÁT HATÁSKÖRÜKÖN BELÜL, A SZUBSZIDIARITÁS ELVÉT KELLŐKÉPPEN FIGYELEMBE VÉVE:

9. ismerjék el a kulturális örökségben rejlő értéket és aknázzák ki a demokratikus, etikai, esztétikai és ökológiai értékeken alapuló társadalom fejlesztésének közös stratégiai erőforrását jelentő kultúrában, illetve kulturális örökségben rejlő lehetőségeket, különösen a mostani válságos időkben;
10. szilárdítsák meg a kulturális örökségben érdekelt felekkel való párbeszédet a kulturális örökség gondozását és fenntartható fejlesztését célzó összehangolt szakpolitikák és intézkedések meghatározása és végrehajtása érdekében, valamint mozdítsák elő a nemzetközi és kormányközi szervezetekkel – különösen az Európa Tanáccsal – folyó együttműködést;
11. egységes, holisztikus megközelítést alkalmazva mozgósítsák rendelkezésre álló forrásaikat a kulturális örökség támogatása, erősítése és előmozdítása érdekében, és mindeközben vegyék figyelembe a kulturális örökség kulturális, gazdasági, társadalmi, környezeti és tudományos alkotóelemeit;
12. járuljanak hozzá a kulturális örökség általános érvényesítéséhez a nemzeti és európai szakpolitikákban;
13. azonosítsák és használják ki az uniós és a nemzeti közpolitikák – a kultúrpolitikán túl többek között a regionális fejlesztési, a kohéziós, az agrár-, a tengerügyi, a környezetvédelmi, az éghajlat-változási, az idegenforgalmi, az oktatás-, valamint a kutatási és innovációs politika – közötti sinergiákat annak céljából, hogy hozzáadott értéket hozzanak létre;
14. amennyiben van rá mód, javítsanak a forráshoz jutás lehetőségein és a lehető legjobban használják ki a köz- és a magánszféra rendelkezésére álló programokat, továbbá a helyi és regionális fejlesztésre irányuló integrált stratégiák részeként támogassák a kulturális örökségbe történő beruházást a rendelkezésre álló nemzeti és uniós programok és az uniós strukturális alapok keretein belül, a partnerségi megállapodásokkal összhangban;
15. továbbra is támogassák az Európai Örökség címre vonatkozó uniós fellépést⁽¹⁾;
16. továbbra is mozdítsák elő a kulturális örökséggel kapcsolatos oktatást, és hívják fel a nyilvánosság figyelmét a kulturális örökségben rejlő, a fenntartható fejlődést elősegítő lehetőségekre, valamint a civil társadalommal együttműködve ösztönözzék a polgárok – különösen a gyermekek és a fiatalok – szerepvállalását;
17. tökéletesítsék a kulturális örökségre vonatkozó minőségi, illetve mennyiségi adatok gyűjtésének és elemzésének folyamatát, beleértve a statisztikákat is;
18. ösztönözzék a digitális tartalmak finanszírozását, fejlesztését és terjesztését, illetve a kulturális örökséggel kapcsolatos, kulturális és oktatási jelentőséggel bíró, innovatív szolgáltatások elérhetőségét a polgárok számára, valamint segítsék elő a nyilvánosság hozzáférését a kulturális örökséghez kapcsolódó digitális forrásokhoz és szolgáltatásokhoz, többek között az Europeana révén;

FELHÍVJA A TAGÁLLAMOKAT, HOGY:

19. támogassák a hosszú távú, kulturális örökséggel kapcsolatos, tényeken alapuló, illetve a társadalom és a polgárok által irányított szakpolitikai modelleket;
20. erősítsék meg a kulturális örökségnek a fenntartható fejlődésben betöltött szerepét, a hangsúlyt a város- és vidékfejlesztési, illetve az átalakítási- és rehabilitációs projektekre fektetve;
21. ösztönözzék a kulturális örökség és más szakpolitikai területek, valamint a köz- és magánszférabeli szereplők közötti kapcsolatépítést és együttműködést minden érintett területen és a különböző kormányzati szinteken;
22. vegyék fontolóra a kulturális örökség bevonását a Tanács következő kulturális munkatervének keretébe, amely 2015-től kerül végrehajtásra;
23. erősítsék az érdekelt felekkel folytatott, határokon átnyúló, régiók közötti és transznacionális együttműködést a kulturális örökséghez kapcsolódó kérdésekben;

⁽¹⁾ HL L 303., 2011.11.22., 1. o.

24. mozdítsák elő a kulturális örökség védelméhez, fenntartható kezeléséhez, illetve fejlesztéséhez szükséges azon hagyományos ismereteket és készségeket, amelyeket tovább kell adni a következő generációknak a humán-tőke fejlesztése, valamint Európa kulturális értékei folyamatos védelmének és az ahhoz való hozzáférésnek a biztosítása érdekében;
25. továbbra is működjenek együtt a kulturális örökséggel kapcsolatos kutatási menetrend ügyében, és erősítsék meg a kulturális örökségre vonatkozó olyan kutatási kezdeményezések támogatását a „Horizont 2020” kutatási és innovációs keretprogram keretében, mint a „Kulturális örökség és globális változás: új kihívás Európa számára” című közös programozási kezdeményezés;

FELKÉRI A BIZOTTSÁGOT, HOGY:

26. elemezze a kulturális örökség gazdasági és társadalmi hatásait az Unióban, és vegyen részt a kulturális örökségre vonatkozó stratégiai megközelítés kidolgozásában;
 27. az Európa 2020 stratégia értékelése során vegye figyelembe a kulturális örökség hozzájárulását a stratégia célkitűzéseinek eléréséhez;
 28. az állami támogatási szabályok alkalmazása során vegye figyelembe a kulturális örökség sajátos jellegét;
 29. támogassa az uniós programok keretében finanszírozott projektekből származó bevált gyakorlatok megosztását és alkalmazását a kulturális örökség fenntartható használatának és kezelésének előmozdítása érdekében;
 30. nyújtson további uniós szintű támogatást a köz- és magánszférában tevékenykedő kulturális örökségi szakértők és szakemberek, valamint civil társadalmi szervezetek közötti kapcsolatépítéshez és erőforrás-egyesítéshez.
-

A Tanács következtetései (2014. május 21.) a nemek közötti egyenlőségnek a sport területén való érvényesítéséről

(2014/C 183/09)

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

EMLÉKEZTETVE ARRA, HOGY:

1. A nők és férfiak közötti egyenlőség az Európai Uniónak a Szerződésekben foglalt alapelve, melynek megteremtése az Európai Unió egyik célja és feladata. A nők és férfiak közötti egyenlőségnek az Unió valamennyi tevékenysége során való általános érvényesítése pedig az Unió konkrétan meghatározott küldetése ⁽¹⁾.
2. Az Európai Unió Alapjogi Chartájának 23. cikke rögzíti a nemek közötti egyenlőség elvét.
3. A nők és férfiak közötti egyenlőségre vonatkozó stratégiában (2010–2015) ⁽²⁾ – amely a következő öt kiemelt cselekvési területet határozta meg: a nők és férfiak egyenlő mértékű gazdasági függetlensége; egyenlő és egyenlő értékű munkáért egyenlő díjazás; egyenlőség a döntéshozatalban; méltóság, sérthetatlenség és a nemi alapú erőszak megszüntetése; nemek közötti egyenlőség a külpolitikában – a Bizottság vállalta, hogy ösztönzi a nemekkel kapcsolatos kérdések általános érvényesítését minden uniós szakpolitikában. A sport európai dimenziójának fejlesztéséről szóló közleményében ⁽³⁾ a Bizottság olyan cselekvésekre tett javaslatot, amelyek középpontjában mindenekelőtt a női bevándorlók és az etnikai kisebbségekhez tartozó nők sportolási lehetőségei, a döntéshozói pozíciókhoz való hozzáférés és a nemi sztereotípiák elleni küzdelem állnak.
4. A nemek közötti egyenlőség döntő fontosságú a gazdasági és társadalmi kohézió, valamint a magas foglalkoztatottsági szint előmozdítására vonatkozó uniós célkitűzések elérése, továbbá a fenntartható növekedés és versenyképesség megvalósítása, illetve a demográfiai kihívás megoldása szempontjából.
5. A Tanács (EPSCO) következtetéseket fogadott el a nemek közötti egyenlőség különböző releváns aspektusairól ⁽⁴⁾, ideértve különösen a nemek közötti egyenlőségről szóló európai paktumról (2011–2020) és a nők és férfiak közötti egyenlőségre vonatkozó bizottsági stratégia (2010–2015) végrehajtásának támogatásáról szóló következtetéseket.
6. A Vilniusban 2013. december 3–4-én „nemek közötti egyenlőség a sportban” címmel megrendezett uniós konferencián a résztvevők megvizsgálták az e téren lehetséges stratégiai lépéseket annak érdekében, hogy 2016 és 2020 között megvalósulhasson a nemek közötti egyenlőség a sportban. A résztvevők felkérték a Bizottságot, a tagállamokat és a sportmozgalmat, hogy dolgozzanak ki stratégiai cselekvési tervet a témában.
7. A brightoni nyilatkozat, amely a nőkről és a sportról 1994-ben az egyesült királysági Brightonban tartott első világszintű konferencia eredményeként jött létre, valamint az athéni (2004) és a berlini (2013) UNESCO MINEPS nyilatkozat az egyenlő lehetőségek előmozdítását célzó konkrét intézkedések megtételét sürgette a sport területén.
8. A „Nőkkel szembeni erőszak az EU-ban: Bántalmazás otthon, a munkahelyen, közterületen és online” címmel 2014. március 5-én Brüsszelben tartott konferencián sor került az FRA (az EU Alapjogi Ügynöksége) által a nőkkel szembeni erőszakról készített felmérés eredményeinek ⁽⁵⁾ ismertetésére. A felmérésből kiderült, hogy a nők 33 %-a esett fizikai és/vagy szexuális erőszak áldozatául, és a szexuális zaklatás elszedőinek 32 %-a nyilatkozott úgy, hogy az elkövető munkahelyi felettese, kollégája vagy ügyfele volt. Az áldozatul esett nők többsége nem tett feljelentést a rendőrségen és nem fordult áldozatsegítő szervezetekhez ⁽⁶⁾.
9. A hellén elnökség által 2014. március 20-án „Nemi alapú erőszak a sportban: a kiskorúak védelme” címmel Athénban rendezett szeminárium résztvevői felhívták a figyelmet arra, hogy minden szinten és a sport minden területén foglalkozni kell a nemek közötti egyenlőségnek a sportban való érvényesülésével és annak rendszeres nyomon követésével, a sportban elkövetett nemi alapú erőszakot is beleértve, és kiemelték, hogy fel kell mérni, a sportban elkövetett nemi alapú erőszak jellegét és elterjedtségét, különösen az élsportra, az

⁽¹⁾ Az EUSZ 2. cikke és 3. cikkének (3) bekezdése, valamint az EUMSZ 8. cikke.

⁽²⁾ 13767/10.

⁽³⁾ 5597/11.

⁽⁴⁾ A 18127/10, illetve a 7370/11 dokumentum.

⁽⁵⁾ A felmérés 42 000, 18 és 74 év közötti nővel az EU 28 tagállamában személyesen lefolytatott beszélgetés alapján készült.

⁽⁶⁾ <http://fra.europa.eu/en/vaw-survey-results>

edző-sportoló kapcsolatra, a sportolók és kíséretük közötti kapcsolatra, valamint a sportolók közötti kapcsolatra összpontosítva. Szorgalmazták továbbá, megfelelő eszközök (pl. támogatási és tanácsadási szolgálatok, telefonos segélyvonalak) kifejlesztését is azon sportolók számára, akik a sportban szexuális zaklatásnak vagy erőszaknak estek áldozatul;

ELISMERVE, HOGY:

10. A nemek közötti egyenlőség bizonyos tagállamok sportpolitikájában már jelenleg is komoly figyelmet kap. Mind helyi, regionális és európai szinten, mind a nemzetközi sportmozgalom keretében történt némi előrelépés, ám a nemek közötti egyenlőség még nem megfelelő mértékű, konkrét intézkedések végrehajtására pedig még nem került sor sem több tagállamban, sem a nemzetközi sportmozgalom szintjén.
11. A sport egy olyan terület, amely kiskorúakat is érint, és egy olyan környezet, amely magában hordozhatja a szexuális erőszak és zaklatás veszélyét, többek között a sportban részt vevő személyek között kialakult bizalom következtében.
12. A nők alulreprezentáltak a sport számos területén. A sportról és testmozgásról készült 2013-as Eurobarométer felmérés szerint a lányok és nők továbbra is kevésbé vesznek részt a sportban, mint a fiúk és férfiak.
13. A sportirányítási szervezetek vezetői pozícióiban és az edzők között továbbra is alacsony a nők száma.
14. A nemi alapú erőszak a sportban – különösen a fiatalok szexuális zaklatása és bántalmazása – jelentős probléma, ugyanakkor jobb megértése további kutatást tesz szükségessé.
15. A nemi szerepek megtanulása és az arra való ösztönzés már igen fiatal korban kezdetét veszi, és befolyásolhatja a nők és férfiak magán- és közéleti vágyait, érdeklődését és törekvéseit.
16. A média – a reklámpart is beleértve – hozzájárul a nőkről és férfiakkal kialakult kulturális sztereotípiák és elképzelések továbbadásához, ugyanakkor fontos szerepet játszhat a nemi sztereotípiák elleni küzdelem terén.
17. A sportról mint az aktív társadalmi befogadás eszközéről és ösztönzőjéről szóló következtetéseiben ⁽¹⁾ a Tanács felkérte a tagállamokat és a Bizottságot, hogy a férfiak és a nők közötti egyenlőségről szóló uniós stratégiának megfelelően támogassák a nemek közötti egyenlőség elvének érvényesítését a sporttal kapcsolatos tevékenységekben, különösen ügyelve arra, hogy a nemek közötti egyenlőség megvalósuljon a döntéshozatali pozíciók betöltésekor, valamint hogy a sportügyi kérdésekben ne sikkadjanak el a nemi szerepek vonatkozásai. Ezenfelül törekedni kell a nemi alapú erőszak felszámolására annak biztosítása érdekében, hogy a nők és férfiak emberi jogai teljes mértékben érvényesülhessenek és megvalósuljon a nemek közötti egyenlőség;

HANGSÚLYOZZA, HOGY A SPORT KÉPES HOZZÁJÁRULNI A FENTI PROBLÉMÁK KEZELÉSÉHEZ:

18. A sport az esélyegyenlőség és a társadalmi befogadás hatékony eszköze lehet. A nemek közötti valódi egyenlőséget nem lehet kizárólag jogszabályok útján megteremteni. Annak biztosítása érdekében, hogy sor kerüljön a sportszektor e tekintetben fennálló jelentős potenciáljának kiaknázására – például a gyermekek és fiatalok identitásának formálásában betöltött fontos szerepénél fogva – konkrét intézkedésekre, illetve a nemek közötti egyenlőség általános érvényesítésére is szükség van.
19. A sport gazdagíthatja a nők és férfiak készségeit, tudását és kompetenciáit, és ezáltal javíthatja mobilitásukat és foglalkoztathatóságukat. A sportnak előnye származhat a munkaerő nemek közötti egyenletesebb megoszlásából, és ennek megfelelően fog fejlődni, mert egyrészt vonzóbbá válik a nők és a férfiak számára, másrészt új, az eddigiektől eltérő edzői, képzési és irányítási módszerek kifejlesztéséhez vezet;

⁽¹⁾ HL C 326., 2010.12.3., 5. o.

A SZUBSZIDIARITÁS ELVÉNEK KELLŐ FIGYELEMBEVÉTELÉVEL FELKÉRI A TAGÁLLAMOKAT, HOGY:

20. mérlegeljék a nemek közötti egyenlőségnek a sport területén való érvényesülésére vonatkozó nemzeti cselekvési tervek, általános megállapodások vagy stratégiák kidolgozását és fenntartását a sportmozgalommal szoros együttműködésben;
21. hangsúlyozzák a sokféleség és a nemek közötti egyensúly értékességét a sportigazgatásban és mozdítsák elő a nemek közötti egyenlőséget a döntéshozatalban a sport minden szintjén és területén;
22. mérlegeljék a sport területén érintett döntéshozók és edzők képzését szolgáló, valamint a szülőknek szóló oktatási anyagok kidolgozását és használatát, ezzel is hozzájárulva a nemi sztereotípiák felszámolásához és a nemek közötti egyenlőség előmozdításához az oktatás és a sportképzés minden szintjén;
23. mérlegeljék olyan szakpolitikák és programok kidolgozását, melyek a tanterveken és az oktatás gyakorlatán keresztül már a korai életkortól kezdve megszüntetik a nemi sztereotípiákat és előmozdítják a nemek közötti egyenlőséget, beleértve az arra vonatkozó kutatásokat, tanulmányokat, statisztikákat és elemzéseket is, hogy a nemi sztereotípiák milyen hatást gyakorolnak a sportban a nemek közötti valódi egyenlőség megteremtésére;
24. mozdítsák elő a nemi alapú erőszak megelőzését a sportban, már korai életkortól kezdve, valamint a sportban elkövetett szexuális zaklatás áldozatainak és potenciális áldozatainak védelmét. Cseréljék ki az azzal kapcsolatos legjobb gyakorlatokat, hogy a sportszervezetek miként előzhetik meg és kezelhetik a sportban elkövetett szexuális bántalmazást és zaklatást;
25. mérlegeljék azt a lehetőséget, amelyet a jelentős sportrendezvények kínálnak a szexuális kizsákmányolás célját szolgáló embercsempészzel kapcsolatos megelőzési és ismeretterjesztési kampányok szervezésére;

FELKÉRI A TAGÁLLAMOKAT ÉS A BIZOTTSÁGOT, HOGY SAJÁT HATÁSKÖRÜKÖN BELÜL ÉS A SZUBSZIDIARITÁS ELVÉNEK KELLŐ FIGYELEMBEVÉTELÉVEL, TOVÁBBÁ TISZTELETBEN TARTVA, HOGY A SPORTPOLITIKA A TAGÁLLAMOK FELADATKÖRÉBE TARTOZIK:

26. A tagállami és uniós jogszabályokkal, valamint az idevágó adatvédelmi szabályozással összhangban, a sportszervezetekkel együttműködésben fontolják meg megfelelő és arányos intézkedések meghozatalát annak érdekében, hogy megvizsgálhassák a sport területén (különösen a kiskorúakkal) dolgozók alkalmasságát. Az ilyen intézkedések között szerepelhetnek nyilvántartási rendszerek, beszélgetések, illetve referenciák (többek között erkölcsi bizonyítványok);
27. erősítsék meg a nemi perspektívát a sportpolitikában és törekedjenek annak általános érvényesítésére, továbbá mozdítsák elő a nemi sztereotípiák felszámolását a sport-, illetve egyéb kapcsolódó szakpolitikákon és uniós programokon keresztül minden szinten, a sport integrálására vonatkozó elvnek megfelelően;
28. vegyék figyelembe a nemek közötti egyenlőség sportbeli érvényesülésének kérdését a sportra vonatkozó releváns jövőbeli, nemzeti és uniós szintű fellépések összefüggésében;
29. adott esetben a sport területén a nemek közötti egyenlőség érvényesülésének előmozdítása érdekében javítsák minden érintett érdekelt fél körében az olyan európai programok hozzáférhetőségét, mint az Erasmus+ és más uniós finanszírozási eszközök, és ösztönözzék az ezekben való részvételt, különös hangsúlyt helyezve az edzőkre és az edzőképzésre, valamint a sport tisztességes ábrázolására a médiában;
30. adott esetben fontolják meg annak lehetőségét, hogy a nemek közötti egyenlőséggel kapcsolatos célkitűzések megléte a sportszervezetek részére nyújtott köztámogatás egyik feltételévé váljon.
31. ösztönözzék a közszervezeteket arra, hogy a sport területén javasolt projektek és programok elbírálásakor alkalmazzanak gyakorlatias nemi alapú megközelítést;
32. Fontolják meg olyan iránymutatások kidolgozását, amelyek elősegíthetik a legfontosabb uniós szintű intézkedések végrehajtását;
33. mérlegeljék, hogy nemzetközi sportszervezetekkel együtt létrehozzák a nemek közötti egyenlőség sportban való érvényesülését célzó „vállalások listáját”;

A SPORTSZERVEZETEK AUTONÓMIÁJÁT FIGYELEMBE VÉVE FELSZÓLÍTTA A SPORTSZERVEZETEKET ÉS AZ ÉRDEKELT FELEKET, HOGY:

34. mérlegeljék a nemek közötti egyenlőség sportban való érvényesülésére vonatkozó cselekvési tervek vagy stratégiák kidolgozását és fenntartását;
35. hangsúlyozzák a sokféleség és a nemek közötti egyensúly értékességét a sportigazgatásban és az edzők körében, és mozdítsák elő a nemek közötti egyenlőséget a döntéshozatalban a sport minden szintjén és területén;
36. vegyék figyelembe a nemek közötti egyenlőség kérdését a sportpolitikában és törekedjenek annak általános érvényesítésére, valamint mozdítsák elő a nemi sztereotípiák felszámolását a sport területén minden korosztályt célzó ismeretterjesztő kampányok révén, valamint olyan oktatási anyagok kidolgozásával és használatával, amelyek a döntéshozók és az edzők képzését szolgálják;
37. az etikai kódexekbe foglaljanak bele a nemi alapú erőszakra vonatkozó konkrét intézkedéseket és eljárásokat, és mérlegeljék olyan célirányos intézkedések bevezetését, mint a telefonos segélyszolgálatok és az érintetteket célzó konkrét támogatási szolgáltatások;
38. ösztönözzék annak előmozdítását, hogy a médiabeli sportbeszámolók nemi szempontból megkülönböztetéstől mentesek legyenek;
39. ösztönözzék a nemek közötti egyensúly javítását a sport területén működő igazgatótanácsokban és bizottságokban, az irányítószervekben és az edzők körében, és törekedjenek az olyan nem jogalkotási jellegű akadályok felszámolására, amelyek megakadályozzák a nőket abban, hogy ilyen feladatköröket betöltsenek;

FELKÉRI A BIZOTTSÁGOT, HOGY:

40. érvényesítse a nemek közötti egyenlőség szempontját a sportpolitika minden vonatkozásában és támogassa a nemi sztereotípiák felszámolását a sport minden szintjén;
41. mozdítsa elő az aktív együttműködést az érintett szociális partnerek között a szociális párbeszéd keretében, valamint a sportmozgalommal a strukturált párbeszéd keretében a nemek közötti, több területen – többek között a munkaerőpiacon – fennálló egyenlőtlenség csökkentése érdekében;
42. uniós finanszírozási programok – például az Erasmus+ – keretében támogassa a nemek közötti egyenlőségnek a sport területén való érvényesülése érdekében kidolgozott nemzeti és nemzetközi stratégiai intézkedések végrehajtására irányuló, nemzetek közötti kezdeményezéseket (pl. ismeretterjesztő kampányok, bevált gyakorlatok cseréje, tanulmányok, hálózatok, projektek), különös tekintettel a sportirányítás szerveiben történő döntéshozatalra, az edzői programokra, a nemi alapú erőszak elleni küzdelemre és a sportban meglévő negatív sztereotípiákra;
43. a Nemek Közötti Egyenlőség Európai Intézetével együttműködésben folytasson a sport minden szintjére és területére kiterjedő kutatást a nemek közötti egyenlőségnek a sportban való érvényesüléséről, különös hangsúlyt helyezve az edzőkre, a képzésre, a sportirányításra és a versenybírókra. Emellett indítson tanulmányt a sportban elkövetett nemi alapú erőszak jellegének és elterjedtségének felmérése céljából;
44. támogassa az olyan, a nemek közötti egyenlőség érvényesülését szolgáló adaptált eszközök kidolgozását, mint a nemek közötti egyenlőségnek a költségvetésben való figyelembevétele (*gender budgeting*) és a nemi alapú hatásvizsgálatok, mozdítsa elő ezen eszközök alkalmazását, valamint fontolja meg azoknak az Erasmus+ és adott esetben más uniós finanszírozási eszközök keretében való végrehajtását.

ISSN 1977-0979 (elektronikus kiadás)
ISSN 1725-518X (nyomtatott kiadás)



Az Európai Unió Kiadóhivatala
2985 Luxembourg
LUXEMBURG

HU